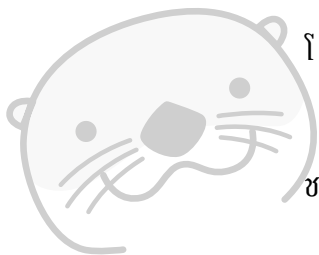

ลูกรัก ของปีศาจ

悪魔の寵児

โยโคมิโซะ เซชิ
เขียน

ขนาด ๓๒๐ x ๒๕๐ มม.
ปกอ่อน

แพรวสำนักพิมพ์
กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

กลับมาพบกันอีกครั้งกับนิยายในชุดยอดนักสืบคินดะอิจิ ชุดยอดนิยายแนวสืบสวนสอบสวนในตำนานที่ได้รับความนิยมอย่างยาวนานทั้งในประเทศญี่ปุ่นและประเทศไทย ผลงานจากปลายปากกาของอาจารย์โยโคมิโซะ เซชิ ซึ่งเรื่อง *ลูกรักของปีศาจ* หรือ *悪魔の寵児* ในมือท่านนี้ยังไม่เคยตีพิมพ์ในประเทศไทยมาก่อน แต่ด้วยความลึกลับและสยดสยองของการฆาตกรรม จึงทำให้ทางแพรวสำนักพิมพ์คัดสรรมาให้ผู้อ่านทุกท่านได้ร่วมลุ้นระทึกไปด้วยกัน โดยมีอาจารย์ชมนาด คีติสาร ที่ทุกท่านเชื่อมั่นในฝีมือกันเป็นอย่างดีเป็นผู้แปลเหมือนเช่นเคย

जू ๆ บรรยายของคาซามะ คิงโงะ นักธุรกิจผู้มีอิทธิพลระดับประเทศ ได้หายตัวไปอย่างลึกลับ โดยทิ้งไว้เพียงไปรษณียบัตรแผ่นเดียว ก่อนที่วันต่อมาเธอจะถูกพบเป็นศพในสภาพเนื้อตัวเปลือยเปล่ากอดก่ายกับผู้ชายอีกคนที่ไม่ใช่สามีเธอ ท่ามกลางสายฝนที่โหมกระหน่ำ ชายผู้มากับฝนออกเล่าเหยื่ออย่างเงิบเบียบ แล้วหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยดุจปีศาจร้ายทิ้งไว้เพียงศพในสภาพประหลาดพิสดารไร้เสื้อผ้าติดกาย

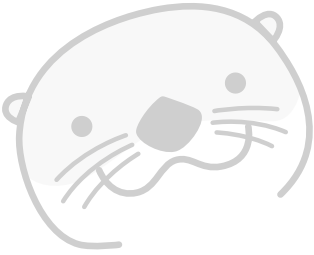
เมื่อเรื่องเลวร้ายยังคงเกิดขึ้นรอบตัวคาซามะ คิงโงะ ไม่หยุดหย่อนก็ถึงคราวที่คินดะอิจิ โคสุเกะ ยอดนักสืบอัจฉริยะหัวฟูแต่งตัวเซซึ ต้องออกโรงตามล่าหาความจริงว่า ใครกันแน่ที่เป็นผู้อยู่เบื้องหลังคดีฆาตกรรมอันโหดเหี้ยมสิ้นประสาทในครั้งนี้

หากผู้อ่านท่านใดชื่นชอบในตัวคินดะอิจิและอยากติดตามการไขคดีของยอดนักสืบหัวฟูผู้นี้ ก็อย่าลืมอ่านเรื่อง *คดีฆาตกรรมบนเกาะโกะกุงุม* ที่ตีพิมพ์มาพร้อมกันด้วยนะ เนื้อหาไม่เกี่ยวข้องกันกับนิยายเล่มนี้ และสามารถอ่านแยกกันได้ แต่รับรองเลยว่าสนุกไม่แพ้กันอย่างแน่นอน

แพรวสำนักพิมพ์

มิถุนายน 2563

แปดบั้งตัวละคร

ทดลองอ่าน

คินตะอิจิ โคะสุเกะ

ว่าจ้างให้สืบคดี

คาซามะ คิงโงะ คาซามะ มิกิโกะ

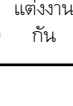
แต่งงานกัน

(ภรรยาหลวง)

สามีก่า

ยูอาสะ อาเคมิ อาริชิมะ ทาดะฮิโระ

แต่งงานกัน

เจ้าแม่

แห่งวงการละครเพลง

บรรดาผู้รักของคาซามะ

ไซซากะ คิมิโยะ มียาดาเกะ มาซึเอะ โจ ทาเอโกะ

เจ้าของร้านเสริมสวยบูเกต์ตามูร์ (มาตามที่ชิบูย่า)

เจ้าของร้านตัดเสื้อคาราฮาจิ (มาตามที่โอเคบุคุโระ)

เจ้าของบาร์คาสเตโล (มาตามที่กินซ่า)

พี่น้องอิซิกาวะ

อิโรชิ

จิตรกรไร้ชื่อ

ชานาเอะ

พนักงานในบาร์คาสเตโล

มิสึคามิ ชันตะ

แอบปลื้ม

นักข่าวฝ่ายวัฒนธรรมของหนังสือพิมพ์ ไทโตะนิปปโย

ตำรวจที่เกี่ยวข้องกับคดี

รองสารวัตรซากาซากิ สารวัตรโทโดโรกิ นักสืบอาราอิ

หัวหน้าชุดสืบสวนในพื้นที่

สารวัตรแห่งสำนักงานตำรวจโตเกียว

นักสืบอาราอิ

บทที่ 1

แขกผู้มาเยือนร้านนิจิเงะสึโด

เรื่องราวน่าประหลาดนี้ เริ่มต้นจากไปรษณียบัตรเพียงแผ่นเดียว

ชายท่าทางน่ากลัวคนหนึ่งก้าวเข้ามาในร้านหนังสือชื่อนิจิเงะสึโดซึ่งขึ้นป้ายว่า “รับพิมพ์นามบัตร - ไปรษณียบัตร” เมื่อเวลาประมาณสี่โมงเย็นของวันที่ 18 มิถุนายน ค.ศ. 1958

ร้านหนังสือนิจิเงะสึโดตั้งอยู่ในย่านคิชิโจจิซึ่งรถไฟสายชูโอแล่นผ่านติดกันนั้นเป็นที่ตั้งของสถาบันเซเคงากูเอ็น สถานศึกษาแบบครบวงจรที่มีตั้งแต่โรงเรียนอนุบาลไปจนถึงมหาวิทยาลัย เวลาราวสี่โมงเย็นเป็นช่วงที่ภายในร้านคลาคล่ำไปด้วยลูกค้าที่เพิ่งเลิกเรียน ทำให้ร้านที่ขนาดค่อนข้างกว้างขวางแน่นไปถนัดใจ

ขณะนั้นเป็นช่วงหน้าฝนพอดี ข้างนอกมีฝนชุกชิวพรำลงมาไม่ขาดสาย ภายในร้านจึงยิ่งแออัดไปด้วยผู้คน

เวลาแบบนี้เป็นช่วงที่ต้องระวังการลักขโมยให้ดี โดยเฉพาะเมื่อหญิงเจ้าของร้านนิจิเงะสึโดเพิ่งเผชิญความเสียหายอย่างหนักจากกลุ่มหัวขโมยที่ทำงานกันเป็นขบวนการมาหมาดๆ หล่อนจึงยิ่งพยายามกวาดสายตากดมกริบมองไปรอบๆ จากหลังเคาน์เตอร์โดยพยายามไม่ทำตัวให้เป็นจุดสังเกต

ร้านนิจเงะลีโดเพิ่งปรับปรุงใหม่ได้ไม่นาน หลอดไฟนีออนจึงส่องสว่างอย่างทั่วถึง พนักงานหญิงสาวในชุดเครื่องแบบออฟฟิศสีเขียวสามคนยืนประจำตำแหน่งสำคัญเพื่อจะได้สามารถบริการลูกค้าได้ทันเวลาที่ แน่ใจว่าพวกเขาได้รับมอบหมายให้สอดส่องการลักขโมยด้วย ซึ่งหากว่ากันตามตรงแล้ว นี่อาจถือเป็นหน้าที่หลักด้วยซ้ำไป

และเมื่อนาฬิกาไฟฟ้าเหนือศีรษะของหญิงเจ้าของร้านบอกเวลาสี่โมงตรง ชายน่ากลัวผู้นั้นก็ก้าวเข้ามา...

ชายคนดังกล่าวทอหุ้มร่างด้วยเสื้อกันฝนตัวยาวและสวมรองเท้าบูตยางอย่างมิดชิด ทำให้ไม่มีใครเห็นว่าเขาสวมชุดอะไรไว้ข้างใน

ยิ่งไปกว่านั้น เสื้อกันฝนของชายปริศนายังมีฮู้ดซึ่งทำจากผ้ากันน้ำแบบเดียวกับตัวเสื้อติดอยู่ ซึ่งนอกจากเขาจะดึงมันมาคลุมศีรษะไว้จนมิดแล้ว เขายังใช้แผ่นผ้าคล้ายหน้ากากที่ติดอยู่กับฮู้ดปิดบังใบหน้าตั้งแต่ใต้จมูกลงมาด้วย จนทั้งใบหน้ามีเพียงส่วนดวงตาที่โผล่พ้นมาจากเสื้อกันฝน แต่เนื่องจากดวงตาคู่นั้นถูกซ่อนไว้หลังแว่นไม่มีกรอบสีเข้มอำนใหญ่ที่สวมอยู่ เขาจึงดูไม่มีพิรุณเลยแม้แต่น้อย ซ้ำยังปกปิดใบหน้าได้อย่างแยบยลอีกด้วย

หญิงเจ้าของร้านดูไม่ค่อยพอใจที่มีลูกค้าสวมเสื้อกันฝนเดินเข้ามา เพราะการไม่ใช้ร่มทำให้มีหยาดน้ำหยดแฉะๆ จากชายเสื้อของเขาลงบนพื้น ทำให้พื้นที่เปียกชื้นอยู่แล้วยิ่งแฉะแฉะเข้าไปใหญ่

แต่อันที่จริงก่อนจะเข้ามาในร้าน ชายผู้นั้นก็ยืนรออยู่ใต้ชายคาพยายามสะบัดเสื้อให้น้ำกระเซ็นออกไปแล้วพอสมควร...

พอเข้ามาในร้าน ชายดังกล่าวเหลือบมองรอบๆ ก่อนพลันก้าวสวบๆ ไปหน้าเคาน์เตอร์ เขาน่าจะสูงราว 170 เซนติเมตร ไหลกว้างบึกบึน ผิวหนังที่มองเห็นได้เพียงเล็กน้อยมีสีคล้ำแดดดูสุขภาพดี...

ทั้งหมดนี้คือสิ่งที่หญิงเจ้าของร้านให้การกับตำรวจ เมื่อต่อมาเรื่องของชายคนดังกล่าวได้กลายเป็นปัญหาใหญ่ นำเสียดายที่หล่อนจำได้แต่ข้อเท็จจริงไม่เป็นชิ้นเป็นอัน แม้แต่อายุของชายปริศนาหล่อนก็ยังคงคาดเดาไม่ได้เลย

เมื่อมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าเคาน์เตอร์ ชายผู้นั้นก็ก้มมองใบหน้า

ของหญิงเจ้าของร้าน

“ช่วยพิมพ์ไปรษณียบัตรให้หน่อยได้มั๊ย” เขางมำงด้วยเสียงทุ้มต่ำ
ยากที่จะคาดเดาว่าเนื้อเสียงของเขาเป็นอย่างไรเนื่องจากเขามีหน้ากาก
ปิดปากอยู่ แต่น้ำเสียงนั้นก็ฟังดูวางก้ามไม่น้อย

“อ้อ ค่ะ ไปรษณียบัตรแบบไหนดีคะ” หญิงเจ้าของร้านนิลเงะสีโด
พูดด้วยน้ำเสียงเปี่ยมไมตรีจิต ยิ่งเมื่อหล่อนเห็นว่าอีกฝ่ายไม่ใช่ลูกค้าที่มา
แกล้งหยอกเล่น หล่อนก็อดสงสัยมกกว้างจนเผยฟันเขี้ยวเลี่ยมทองให้เห็นรำไร
ไม่ได้

หญิงเจ้าของร้านหยิบสมุดตัวอย่างไปรษณียบัตรออกมาโดยไม่รอช้า
พร้อมกับเปิดให้ดูแต่ละหน้าด้วยตัวเอง “คุณอยากได้กระดาษแบบไหนคะ
จะส่งไปหักทายเป็นอันโอกาสอะไรหรือเปล่า...”

“อ้อ ไซ้ จะส่งไปบอกเรื่องการออกเดินทาง มีผู้ชายและผู้หญิงลงชื่อ
ร่วมกัน ใช้กระดาษที่ดูขึงขังน่าจะเหมาะ”

หญิงเจ้าของร้านจำได้แม่นยำว่าในตอนท้ายของคำพูด จู่ๆ ชายปริศนา
ก็ใช้น้ำเสียงแฝงเลศนัยจนหล่อนต้องมองอีกฝ่ายซ้ำด้วยความตกใจ แต่
ชายดังกล่าวยังคงซุกมือทั้งสองข้างไว้ในกระเป๋าเสื้อกันฝน พลังกัมหน้า
มองสมุดตัวอย่างไปรษณียบัตร ทำให้มองไม่เห็นใบหน้าของเขาเลย

“อืม นั่นดูเข้าท่านะ แบบ B-6 นะ...”

“แบบ B-6 นะคะ รับทราบค่ะ” หญิงเจ้าของร้านหยิบใบสั่งของ
ออกมา “รบกวนเขียนชื่อและที่อยู่ด้วยค่ะ”

“ที่อยู่ไม่ต้องหรอก พอเสร็จแล้วเดี๋ยวมาเอาเอง ส่วนชื่อของผมคือ
อิชิการะ อิโรชิ”

“คะ คุณอิชิการะ อิโรชิ นะคะ ชื่ออิโรชิสะกดแบบไหนคะ...”

“สะกดด้วยตัวอักษรจีนที่มีความหมายว่า กว้างขวาง” ชายผู้นั้นอธิบาย
มือทั้งสองข้างยังซุกไว้ในกระเป๋าเสื้อกันฝนเช่นเดิม

“คะ จันท่อไปช่วยเขียนข้อความลงในช่องนี้...” หญิงเจ้าของร้านยื่น
ใบสั่งของมาให้พร้อมปากกาทิมักซิม

“ไม่ดีกว่า คุณช่วยเขียนตามคำบอกของผมให้หน่อยแล้วกัน”

หญิงเจ้าของร้านซงัก ก่อนมองหน้าอีกฝ่ายซ้ำสอง แต่ก็รีบดึงใบสั่งของและปากกาหมึกซึมกลับมา “ถ้าฉัน เขียนบอกเลยคะ”

“เอ่อ...เรียนผู้เกี่ยวข้องทุกท่าน หวังว่าทุกท่านคงสบายดี พวกเราขอขอบพระคุณที่ดูแลเราสองคนมาเป็นอย่างดี ขอเรียนให้ทราบว่า เรากำลังจะออกเดินทาง ขออวยพรให้ทุกท่านประสบแต่ความสุขความเจริญตลอดไปด้วยความเคารพ วันที่...ไม่ต้องใส่ เขียนแค่ เดือนมิถุนายน ปี 1958 ก็พอแล้ว ลงชื่อ คาซามะ มิกิโกะ...มิกิโกะเขียนด้วยตัวอักษรจีนที่มีความหมายว่า ‘ต้นไม้อันงดงาม’ อือ ใช่แล้วละ แล้วก็ใส่ชื่อผมด้วย อิชิกาวะ อิโรชิ อยากให้พิมพ์โดยใช้ตัวหนังสือขนาดเท่ากัน เขียนชื่อเรียงกันไป...”

“รับทราบค่ะ...” หญิงเจ้าของร้านอ่านร่างข้อความที่ตัวเองเขียนอีกครั้ง “ตกลงตามนี้นะคะ”

ชายดังกล่าวก็มอมองใบสั่งของที่เจ้าของร้านยื่นมาให้ ก่อนสั่งให้แก้วที่ละจุด เช่น ให้ปรับใช้ตัวหนังสือแบบที่เขาต้องการ รวมทั้งให้เปลี่ยนเครื่องหมายวรรคตอน เมื่อเสร็จเรียบร้อยเขาก็พูดว่า “ผมอยากให้พิมพ์จำนวนร้อยใบ ต้องมัดจำไว้เท่าไร 1,000 เยนพอไหม”

“ได้ค่ะ 1,000 เยนก็พอแล้วค่ะ”

“อ้อ เหรอ”

ดูเหมือนชายที่ว่าจะเตรียมตัวมาล่วงหน้า เขาล้วงธนบัตร 1,000 เยนหนึ่งใบออกจากกระเป๋าเสื้อกันฝน ก่อนโยนลงบนเคาน์เตอร์ แต่เมื่อที่โยนเงินลงไปนั้นกลับสวมไว้ด้วยถุงมือสีดำทั้งที่เป็นช่วงอากาศอบอ้าว ทำให้หญิงเจ้าของร้านรู้สึกแปลกใจอยู่บ้าง

“แล้วผมมาเอาได้เมื่อไหร่ หนึ่งอาทิตย์ก็น่าจะเสร็จนะ”

“ค่ะ ได้อยู่แล้ว...”

“ถ้าฉันจะมาเอาประมาณวันที่ 24 หรือ 25 ก็แล้วกัน ใบรับของไม่ต้องก็ได้”

ชายปริศนากล่าวทิ้งท้าย ก่อนหันหลังขวับให้หญิงเจ้าของร้าน แล้วก้าวสวบ ๆ แหวกกลุ่มลูกค้าที่ยังแออัดกันอยู่ในร้านออกไปสู่สายฝนที่ยังโปรยปรายด้านนอก โดยมีทั้งสองข้างยังคงซุกไว้ในกระเป๋าเสื้อกันเดิม

หญิงเจ้าของร้านมองส่งแผ่นหลังนั้นด้วยอาการงุนงง พอได้สติ จู่ๆ หล่นรู้สึกลังเลใจแปลกๆ ขึ้นมา จึงก้มลงกวาดสายตาไปตามข้อความอีกครั้ง แต่ก็ไม่พบจุดผิดพลาดใดๆ คงเป็นสารของชายหญิงที่จะเดินทางไปต่างประเทศเตรียมไว้แจ้งให้คนรู้จักทราบกระมัง... หล่นคิด

อย่างไรก็ตาม หญิงเจ้าของร้านยังคงคาใจอยู่บ้างว่าทำไมนามสกุลของฝ่ายชายและหญิงถึงได้ไม่เหมือนกัน

บาร์คาสเตโล

1.

“เฮ้อ ผนตกบ่อยจริง”

ผู้ผลักประตู ‘คาสเตโล’ บาร์ทรูในย่านกินซ่าตะวันตกเข้ามาคือมิลีลีคามิ ซันตะ นักข่าวฝ่ายวัฒนธรรมของหนังสือพิมพ์ *โทโตะนิชิโบ* ซึ่งชายหนุ่มนี้เป็นขาประจำของบาร์แห่งนี้

เรื่องเกิดขึ้นเมื่อประมาณช่วงสี่ทุ่มของวันที่ 28 มิถุนายน หรือวันที่สิบหลังจากชายลึกลับในชุดเสื้อกันฝนได้ไปส่งพิมพ์ไปรษณียบัตรที่ร้านนิจิเงะสึโด ในย่านคิชิโจจิ

มิลีลีคามิ ซันตะ เพิ่งส่งบทความไปยังโต๊ะข่าวของหนังสือพิมพ์กรอบเช้าเสร็จ เขารู้สึกโล่งอกที่ถูกปลดปล่อยจากงานในวันนั้นเสียที แต่ก็ยังไม่มีการมณัจจะนั่งรถไฟจากย่านยูรากุโจกลับไปที่อพาร์ทเมนต์ในย่านเมงุโระระยะหลังมานี้ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เขาก็มักหาข้ออ้างพาตัวเองมายังบาร์คาสเตโลโดยไม่รู้ตัวไปเสียทุกที

ชายหนุ่มไม่ได้หวังอยากพบหน้าใครที่บาร์เป็นพิเศษ แต่ถ้าจะให้เอ่ยชื่อใครสักคนก็คงเป็นซานาอะ หญิงสาวที่เพิ่งเข้ามาทำงานในบาร์แห่งนี้เมื่อตอนฤดูใบไม้ร่วงปีกลาย ซึ่งไม่ว่าอย่างไรซันตะก็เป็นแขกประจำของคาสเตโลมาตั้งแต่ก่อนหน้านั้นแล้ว

ขณะเรียนในมหาวิทยาลัยเอกชน พ่อของชายหนุ่มได้เสียชีวิตไป ตามธรรมเนียมญี่ปุ่นลูกชายคนที่สามอย่างชั้นตะไม่ควรได้รับส่วนแบ่งในมรดก แต่รัฐธรรมนูญฉบับใหม่เปิดโอกาสให้เขาได้รับโอกาสนั้นด้วย พ่อของชั้นตะ เป็นถึงเจ้าของเหมืองถ่านหินผู้โด่งดังพอตัวในแถบคิวชูเหนือ ส่วนแบ่งของเขา จึงไม่น้อยเลย ชั้นตะสามารถมีกินไปได้ตลอดชีวิตด้วยดอกผลนั้นเพียงแค่นี้ ไม่ใช่จ่ายฟุ่มเฟือยนัก

ชั้นตะตั้งใจจะเป็นนักข่าวมาตั้งแต่สมัยยังเรียนหนังสือ ในฤดูใบไม้ร่วงของปี 1953 เขาจึงไปสมัครสอบเข้าบริษัทหนังสือพิมพ์ *โทโตะเนชิโบ* และได้รับเลือกให้เข้าทำงานที่นั่น ชายหนุ่มเริ่มงานมาตั้งแต่ฤดูใบไม้ผลิปี 1954 ปีนี้จึงนับเป็นปีที่ห้าของการทำงาน เป็นช่วงที่ชั้นตะเริ่มคุ้นกับอาชีพและอยู่ในวัยกำลังมีพลังในการทำงานมากที่สุด

แม่ของชั้นตะที่อยู่ต่างจังหวัดพร่ำบอกให้เขารีบหาเจ้าสาว ทั้งญาติ พี่น้องและคนรู้จักในโตเกียวต่างก็ชอบแนะนำผู้หญิงให้เขารู้จัก แต่ชายหนุ่ม ตัดสินใจแล้วว่า จะอยู่เป็นโสดไปจนอายุสามสิบ เขาแน่วแน่ถึงขนาดรีบ ย้ายออกจากบ้านของญาติที่อาศัยอยู่ในช่วงเรียนหนังสือมายังอพาร์ทเมนต์ หลังปัจจุบันในย่านเมงุโระตันที่ที่จบการศึกษา เพราะชินมัตซึกุซ่า เขาต้องถูก ยัดเยียดลูกสาวให้เป็นแน่

ชั้นตะไม่ใช่คนหน้าตาดีเป็นพิเศษ แต่เป็นผู้ชายจริงใจ ชายหนุ่มสูง ราว 173 เซนติเมตร รูปร่างได้สัดส่วนและดูมีความยืดหยุ่นสมกับที่เป็นอดีต นักกีฬาวอลเลย์บอลในสมัยเรียนหนังสือ ผิวคล้ำแดดบ่งบอกความเป็นหนุ่ม คิวชู ความที่ได้รับการเลี้ยงดูมาอย่างดีทำให้เขาเป็นคนสบาย ๆ ไม่เรื่องมาก นี่คงเป็นเหตุผลให้ชายหนุ่มผู้มักถูกเรียกย่อ ๆ ว่า ‘ชั้นจัง’ เป็นที่รักของทุกคน ไม่ว่าจะไปไหน เขากลายมาเป็นลูกค้าประจำของบาร์คาสเตโลร่วมสามปีแล้ว

“เป็นอะไรไป ทุกคน ทำไมดูเหม่อลอยยังงั้นล่ะ”

เรื่องเกิดขึ้นในคืนวันที่ 28 มิถุนายน...

คืนนั้นเป็นคืนวันแรกที่สุรกายนำพรันพริงซึ่งต่อมาได้รับการขนานนาม ว่า ‘ลูกรักของปีศาจ’ เริ่มลงมือ และเป็นอีกคืนหนึ่งที่พิรุณแห่งฤดูฝนอัน หมองหม่นกระหน่ำพร่างพรายลงบนทางเท้าของย่านกินซ่าอย่างไม่หยุดยั้ง

จนทำให้ร่างกายแทบจะเนาเปื่อยไปจนถึงไขกระดูก

อาจเป็นเพราะสายฝน ทำให้ที่บาร์คาสเตโลไม่มีแขกแม้แต่คนเดียว สาวบาร์ทั้งสี่คนจับกลุ่มตรงมุมห้องกระซิบกระซาบบางอย่างกัน แม้ตอนที่เห็น ชั้นตะเดินเข้ามา พวกหล่อนก็แค่พร้อมใจกันส่งเสียงเรียก “อู๊ย ชั้นจ้ง!” โดยปราศจากความสดีใส่ร้ายเช่นเคย โดยเฉพาะหญิงสาวชื่ออิชิกาวะ ชานาเอะ ที่ชั้นตะพึงใจที่สุด แก้มของเธอดูขาวซีดแข็งเกร็งกว่าใคร แววดตาที่มอมมายังชายหนุ่มก็ดูเกรี้ยวกราดระคนหวาดระแวง

“เป็นอะไรไป ชานาเอะ เกิดอะไรขึ้นนี่?”

ผู้ตอบคำถามชั้นตะไม่ใช่ชานาเอะ แต่เป็นบาร์เทนเดอร์ชื่อซากากิ ผู้กำลังอ่านหนังสือพิมพ์กรอปรอบค้ำอยู่หลังเคาน์เตอร์

“ว่าไง ชั้นจ้ง ยินดีต้อนรับ ช่างนอกฝนยังตกอยู่ใช่ไหม?”

“ใช่ ยังตกอยู่เลย น่าเบื่อจริงๆ”

“นั่นสิ ในหนังสือพิมพ์กรอปรอบค้ำนี้ก็มียพยากรณ์อากาศไปถึงเดือนหน้า ทำทางหน้าฝนปีนี้จะลากยาวกว่าปกติ แบบนี้สงสัยคงได้มีราขึ้นตามตัวเหงว่าแต่วันนี้จะตีมอะไรดีล่ะ”

“ขอค็อกเทลเหมือนเดิม”

“โอเค”

ซากากิเริ่มเขย่ากระบอกเชคเกอร์¹ ทันที ส่วนชั้นตะเมื่อเห็นว่าสาวๆ ไม่มีแกจิดแกใจจะคุย จึงเดินไปหน้าเคาน์เตอร์อย่างไม่มีทางเลือก ก่อนทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้บาร์ทรงสูง

“นี่ บาร์เทนเดอร์ สาวๆ พวกนั้นเป็นอะไรกันไปหมด”

“เอ่อ คือ เกิดเรื่องแปลกขึ้นนิดหน่อยนะ...”

“เรื่องแปลก...?”

“ใช่ แต่เป็นความลับ ห้ามบอกใคร โดยเฉพาะพวกนักข่าวอย่างชั้นจ้ง นะตัวดี”

¹ กระบอกโลหะที่เป็นอุปกรณ์สำคัญในการผสมเครื่องดื่มค็อกเทล โดยใช้การเขย่าเพื่อให้ส่วนผสมทั้งหมดเข้ากันและมีความเย็นในระยะเวลาอันรวดเร็ว

“บาร์เทนเดอร์ อย่าปากสว่างสิ ถึงชั้นจ้งจะเป็นนักข่าวฝ่ายวัฒนธรรมก็เถอะ...นี่ชั้นจ้ง” ผู้เดินมานั่งลงบนเก้าอี้บาร์ตัวข้างๆ ก็คือเคียว สาวบาร์ผู้ทำงานที่คาสเตโลมานานที่สุด “ช่วยเลี้ยงค็อกเทลฉันด้วยสิ”

“อ้อ ได้สิ ทุกคนมาดื่มด้วยกันมัยละ”

ทันทีที่ชั้นตะพูดจบ นัทลีโกะและยูกิโกะต่างก็พุ่งพรวดมาหาชายหนุ่ม มีเพียงซานาเอะที่ยังไม่ยอมขยับตัวจากที่นั่งตรงมุมห้อง ร่างของหญิงสาวที่สะท้อนในกระจกข้างหลังบาร์เทนเดอร์แลดูอ้ำว้างขอบกล

“คุณเคียว ซานาเอะเป็นอะไรไปเหรอครับ คิดหมกมุ่นอะไรอยู่รีเปล่า”

“คิดอะไรก็ช่างหล่อนเถอะ คินนี่เรามาดื่มกันดีกว่า”

“ใช่ๆ ชั้นจ้งละก็ อย่ามาบ้งานมากนักละนะ”

“บ้งานระอะ ฮ่า ฮ่า ฮ่า” ชั้นตะพูดพลางกวาดลิ้นไปบนแก้วที่บาร์-เทนเดอร์ยื่นให้ “ว่าแต่ มาตามละ...”

“มาตามมีแขก”

“แขกที่ว่าเนีย ปะป้าเหรอ”

“ไม่ใช่ละ เป็นมาตามที่ซึบยา กับมาตามที่อิเคบุคุโระต่างหาก”

“ว่าไงนะ” ชั้นตะตกใจจนเกือบสลัดค็อกเทล เขาเบิกตาหันไปมองหน้ายูกิโกะ “มาตามที่ซึบยา กับมาตามที่อิเคบุคุโระที่ติดพันอยู่กับปะป้าเนะระอะ...”

“ใช่แล้ว ดันเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นนะสิ” เคียวกระซิบด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา ทันใดนั้นเองก็มีเสียงเรียกดังขึ้น

“ซานาเอะ มานี่หน่อย...”

ผู้เผล่หน้ามาคือมาตามประจำที่นี่ ผู้มีชื่อจริงว่า โจ ทาเอโกะ ซึ่งพอเห็นชั้นตะหล่อนก็รีบไปรยยิ้มประจบประแจงทันที

“อู๊ย ชั้นจ้ง มาตั้งแต่เมื่อไหร่เนีย”

ทว่ารอยยิ้มนั้นก็กลับแข็งทื่อ ชวนให้รู้สึกถึงเงามืดซับซ้อนอย่างบอกไม่ถูก

2.

ข้าพเจ้าได้ฟังมาว่า ‘คาสเตโล’ เป็นภาษาอิตาเลียนที่แปลว่า ‘ปราสาท’ มาตามโจทาเอโกะ เจ้าของบาร์แห่งนี้คงเอานามสกุล ‘โจ’ (ปราสาท) ของตัวเองมาเรียกเป็นภาษาอิตาเลียนแล้วนำมาตั้งชื่อบาร์ ขณะเดียวกันก็อาจแฝงความหมายปราสาทแห่งกามารมณ^๒ เอาไว้ด้วย

เนื่องจากชั้นตะป็นลูกค้ำประจำของบาร์คาสเตโลมาสามปี เขาจึงรู้จักทุกคนดี รวมถึงผู้อุปถัมภ์มาตามที่คนในร้านเรียกกันอย่างสนิทสนมว่าคุณปะป้าด้วย ชายผู้นี้มีชื่อว่าคาซามะ คิงโงะ เป็นนักธุรกิจหน้าใหม่ในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่สอง คาซามะเคยเป็นทหารอาชีพก่อนจะผันตัวมาทำธุรกิจ แต่ทว่าชื่อของเขากลับดังกระฉ่อนเพราะเรื่องอื้อฉาวมากกว่าในฐานะนักธุรกิจเสียอีก

สมัยเรียนมัธยมต้น คาซามะเคยทำงานเป็นเด็กรับใช้ในบ้านของท่านโกะโตฮากุซากุ^๓ ผู้เป็นถึงอดีตโตเดเมียว^๔ มิกิโกะลูกสาวเพียงคนเดียวของโกะโตฮากุซากุออกเรือนไปยังบ้านของท่านอาริชิมะชิซึกุ^๕ ผู้เป็นญาติ ความที่มิกิโกะอายุน้อยกว่าคาซามะถึงสิบหกปี จึงว่ากันว่านอกจากจะเป็นเด็กรับใช้แล้ว คาซามะยังน่าจะเคยทำหน้าที่พี่เลี้ยงเด็กอีกด้วย

มิกิโกะเป็นที่เลื่องลือในเรื่องความงามมาตั้งแต่ยังเยาว์วัย เธอแต่งงานกับทาดาฮิโระ ลูกชายเพียงคนเดียวของอาริชิมะชิซึกุในปี 1943 ตอนอายุยี่สิบปี แน่หนอนว่าในความเป็นจริงเธออายุน้อยกว่านั้น เพราะในยุคดังกล่าวยังนิยมนับอายุตามปีเกิด^๕ อยู่ ช่วงแต่งงานทาดาฮิโระอายุได้ยี่สิบเจ็ดปี และทำงานในกระทรวงวัง ชายหนุ่มมีร่างกายไม่ค่อยแข็งแรงนัก เลยไม่ต้องถูกเกณฑ์ไปรบ

^๒ขุนนางลำดับที่ 3 ในระบบขุนนางสมัยเมจิ เทียบเท่ากับเอิร์ลในระบบขุนนางของอังกฤษ

^๓ผู้ปกครองเมือง เทียบเท่าตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดในปัจจุบัน

^๔ขุนนางลำดับที่ 4 ในระบบขุนนางสมัยเมจิ เทียบเท่ากับไวเคานต์ในระบบขุนนางของอังกฤษ

^๕วิธีนับอายุแบบโบราณที่ให้นับอายุตามจำนวนปีปฏิทิน ดังนั้นเด็กที่เกิดมาก็จะมีอายุ 1 ปีทันที และจะมีอายุเพิ่มขึ้น 1 ปีทุกครั้งเมื่อขึ้นปีใหม่

ลือกันว่าช่วงแต่งงานกันใหม่ๆ มิกิโกะและทาตานิโระเป็นคู่สามีภรรยา ผู้สูงศักดิ์ประหนึ่งเจ้าหญิงและเจ้าชายในเซตตูกิตานิะที่ระดับวันเด็ก ผู้หญิง^๑ แต่เมื่อสงครามสิ้นสุดลง ทั้งคู่กลับตกต่ำกลายเป็นแค่ชนชั้นอาทิตย์ดับแสง เนื่องด้วยหลังจากแต่งงานกับมิกิโกะได้เพียงปีเดียว ทาตานิโระก็ต้องสูญเสียบิดาไปพร้อมกับสืบทอดฐานะชิซากุต่อจากบิดา แต่คนที่โตมาแบบ ลูกคุณหนูในตระกูลขุนนางอย่างทาตานิโระนั้นไม่มีทั้งความสามารถและความกล้าหาญที่จะเอาตัวรอดในสังคมแห่งการแก่งแย่งชิงดีในช่วงหลังสงครามได้เลย อย่างไรก็ตามในฐานะขุนนาง แคนในฐานะคนทั่วไป ทาตานิโระก็ยังไร้ความสามารถในการใช้ชีวิตด้วยซ้ำ

ในช่วงปี 1947 ที่ภาวะเงินเฟ้อเข้าสู่ช่วงร้ายแรงที่สุด มิกิโกะและทาตานิโระขาดเงินถึงขั้นมีอาหารไม่พอกิน ข้าวร้ายตระกูลโกะโตบ้านเก่าของมิกิโกะเองก็มีสภาพไม่ต่างกัน สามีภรรยาจึงไม่เหลือที่พึ่งใดๆ ซึ่งนอกจากจะพึ่งพาใครไม่ได้แล้ว ทั้งสองยังตกเป็นเป้าความริษยาจากคนในตระกูลอีกด้วย เนื่องจากคฤหาสน์ของตระกูลอาริซิมะที่อยู่ใกล้สวนสาธารณะชิบะไม่ได้ถูกเผาทำลายไปในช่วงสงคราม

ท่ามกลางสภาพแร้นแค้นนั้น คาซามะ คิงโงะ ก็ปรากฏตัวขึ้น

ไม่มีใครรู้ที่มาที่ไปอย่างละเอียดว่าคาซามะสร้างฐานะขึ้นมาได้อย่างไร บ้างก็ว่าเขาฉวยโอกาสช่วงซุลมุนตอนสงครามสงบแอบยกยอกสิ่งของของกองทัพ บ้างก็ว่าเขาทำกำไรจากการลักลอบขนน้ำตาลเถื่อนเข้าประเทศ ซึ่งไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ในช่วงราวปี 1947 คาซามะก็ได้กลายเป็นมหาเศรษฐีไปเรียบร้อยแล้ว

ลำดับแรก คาซามะ คิงโงะ เข้าหาตระกูลโกะโตผู้เป็นนายเก่า ก่อนยื่นมือไปยังตระกูลอาริซิมะ บรรดาอดีตขุนนางผู้ตกยากที่ไม่รู้ว่าจะใช้ชีวิตวันข้างหน้าอย่างไรต่างก็ต้อนรับชายผู้มีอันจะกินล้นเหลืออย่างหุดตา

^๑หรือวันฮินะมัตสึริ จัดขึ้นในวันที่ 3 มีนาคมของทุกปี ในวันนั้นจะมีการตกแต่งตุ๊กตาญี่ปุ่นสวยงามหลายตัวบนชั้นวางที่ตั้งอยู่ภายในบ้าน โดยจะวางตุ๊กตาเจ้าชายโอไดริซามะและตุ๊กตาเจ้าหญิงโอฮินะซามะไว้บนสุดของชั้นวาง รายล้อมไปด้วยข้าราชการพิราฟ ตามความเชื่อที่ว่าจะทำให้ลูกสาวมีสุขภาพแข็งแรงและมีความสุข

มืดมัวจนมองไม่เห็นความทะเยอทะยานของคิงโงะ

ไม่มีใครรู้ว่าคิงโงะหมายตามิกิโกะตั้งแต่เมื่อใด แต่ตอนเริ่มติดต่อกับตระกูลอาริซิมะ จู่ๆ คาซามะก็หย่าร้างกับทานิโกะภรรยาเก่า และในปี 1948 เขาก็ได้ครอบครองคฤหาสน์อาริซิมะใกล้กับสวนสาธารณะชิบะพร้อมกับย้ายเข้าไปอยู่ในนั้น มิกิโกะเองก็ยังอยู่ที่นั่นในฐานะแม่บ้านไม่ได้ย้ายออกไปไหน ตอนนั้นคิงโงะมีอายุนับตามปีเกิดได้สี่สิบเอ็ดปี ส่วนมิกิโกะอายุเพียงยี่สิบห้าปีเท่านั้น

แน่นอน ผู้คนต่างโจษจันเรื่องฉาวโฉ่ระหว่างคิงโงะกับมิกิโกะกันเชิงแซ่

ลือกันว่าทาดาอิโระยื่นข้อเสนอว่าจะแถมภรรยาให้เพื่อแลกกับการขายคฤหาสน์ของตนแก่คิงโงะในราคาแพงกว่าท้องตลาดลิบลิว ขณะที่บางคนก็บอกว่ามิกิโกะเป็นฝ่ายหมดเยื่อใยต่อผู้ชายไร้ความสามารถอย่างทาดาอิโระและวิ่งเข้าไปชบอภของคิงโงะเสียเอง ยังมีคนถึงกับเล่าว่า คืนวันหนึ่งคิงโงะบังคับให้มิกิโกะดื่มสุราจนเมา ก่อนจะขืนใจเธอ ทุกความเห็นล้วนน่าจะมีส่วนถูกอยู่บ้าง

กิจการของคิงโงะเติบโตขึ้นเรื่อยๆ เขาเป็นเจ้าของธุรกิจหลายอย่างว่ากันว่าไม่มีธุรกิจใดที่เขายื่นมือเข้าไปทำแล้วจะไม่ประสบความสำเร็จ ผู้คนพูดกันถึงขั้นว่า ต่อให้เป็นบริษัทใกล้ล้มละลาย แต่หากถึงมือของคิงโงะเขาจะพลิกฟื้นให้กลับมารุ่งเรืองได้เสมอ

จากที่กล่าวมาก็คงจะพอทราบแล้วว่าคิงโงะเป็นคนที่ไม่เคยพ้อในเรื่องธุรกิจ แน่แน่นอนว่าความคลั่งไคล้ในอิสตรีของเขาก็ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากันเลย

มิกิโกะนั้นแม้จะเป็นลูกสาวของอดีตขุนนางที่ดีพร้อมทั้งชาติตระกูลและรูปลักษณ์ แต่เธอก็เป็นได้แค่ภรรยาผู้สูงศักดิ์ พูดอีกอย่างคือหญิงสาวไม่ได้ต่างอะไรไปจากของประดับมุกโทโคโนะมะ⁷ ที่สวยงาม แต่ไม่สามารถตอบสนองกำหนดอันล้นเหลือของคิงโงะได้อย่างเต็มที่ จึงเป็นธรรมดาที่เธอ

⁷พื้นที่ว่างมุกหนึ่งในห้องแบบญี่ปุ่นที่พื้นยกสูงกว่าพื้นห้องเล็กน้อย มักประดับด้วยแจกันดอกไม้หรือภาพวาด

ต้องไปมีหญิงอื่นอีก

ผู้คนรู้กันดีว่าตอนนี้ผู้หญิงในอาณัติของคิงโงะมีอยู่ด้วยกันสามคนหนึ่งในนั้นก็คือ โจ ทาเอโกะ แห่งบาร์คาสเตโล ส่วนอีกสองคนได้รับฉายาจากสาว ๆ ที่ทำงานในคาสเตโลว่ามาตามที่ซึบยา กับมาตามที่อิเคบุคุโระ คนแรกนั้นนี่ชื่อจริงว่า โฮซากะ คิมิโยะ เป็นเจ้าของร้านเสริมสวยในเขตซึบยา ส่วนอีกคนคือ มียาตาเกะ มาซึเอะ ผู้มีร้านตัดเสื้ออยู่ในเขตอิเคบุคุโระ

ความที่เป็นคนชอบทำงาน คิงโงะจึงไม่ใช่คนประเภทที่จะอยากกักขังผู้หญิงไว้ในบ้านหลังงามดูดั่งนกน้อยในกรงทองเช่นคนสมัยก่อน เขาจะสนใจแต่ผู้หญิงที่อยากลองทำงานหรือไม่ก็ทำงานเก่ง สตรีที่มีพลังในการหาเลี้ยงชีพอย่างล้นเหลือเท่านั้นที่สามารถมัดใจคิงโงะได้

คิงโงะมีความชอบประหลาดอยู่อย่างหนึ่ง นั่นคือ เขามักพาผู้หญิงที่เลี้ยงดูออกหน้าออกตามาที่คฤหาสน์ในย่านชิบะ ไม่เพียงแต่ให้มาทักทาย มิโกะ บางครั้งเขายังให้ผู้หญิงเหล่านั้นมาคอยปรนนิบัติเอาอกเอาใจมิโกะ ด้วย ผู้หญิงที่ได้รับสิทธิ์ให้มารับใช้ที่คฤหาสน์ในย่านชิบะอย่างเปิดเผยตอนนี้มีเพียงสามคนที่ได้กล่าวไปแล้วเท่านั้น แต่ลือกันว่าดูเหมือนคิงโงะยังมีผู้หญิงที่ซุกซ่อนเอาไว้อีกหลายคน

และในขณะนี้หญิงคนรักทั้งสามของคิงโงะก็ได้มารวมตัวกันอยู่ด้านในบาร์คาสเตโล ท่าทางเหมือนมาหารืออะไรบางอย่างกันอย่างลับๆ ซึ่งแน่นอนว่านี่ย่อมไม่ใช่เรื่องปกติ

ถึงแม้จะสังกัดอยู่ฝ่ายข้าววัฒนธรรม แต่มีสึคามิ ชันตะ ก็มีสัญชาติ-ญาณความเป็นนักข่าวอยู่เต็มเปี่ยม เขาใช้สายตามองตามหลังชานาเอะ ผู้เดินเข้าไปอย่างหวาดหวั่นหลังถูกทาเอโกะเรียก ในขณะที่ประสาทของเขาตื่นตัวอย่างเต็มที่

ห้องส่วนตัวด้านในบาร์คาสเตโลของมาตามเป็นห้องพื้นเสื่อ มีขนาดเท่ากับเสื่อทาฮามิ^๑สี่ผืนวางเรียงกัน ภายในมีทั้งตู้เซฟ ตู้เก็บของ โต๊ะ ตู้เล็ก

^๑หน่วยวัดความกว้างของห้องในญี่ปุ่น ขนาดของเสื่อทาฮามิแตกต่างกันไปตามภูมิภาค ในแถบญี่ปุ่นตะวันออกอันเป็นฉากของนิยายเรื่องนี้ เสื่อทาฮามิ 1 ผืนมีขนาดกว้าง 88 เซนติเมตร ยาว 176 เซนติเมตร

เก็บเครื่องสำอาง กระจกสามด้านสำหรับแต่งหน้า และของอื่นๆ อีกมากมาย วางเรียงรายระเกะระกะ ดังนั้นถ้ามาตามทั้งสามคนนั่งยื่นขาทั้งหมด ห้องนั้นก็คับแคบจนไม่พอที่จะให้ซานาเอะนั่งลงไปอีกคนได้

“มาตามจะให้ฉันทำอะไรหรือคะ” ซานาเอะยืนโค้งโค้งอยู่ตรงประตูทางเข้าห้อง

“อ้าว เข้ามาข้างในสิ แล้วก็ช่วยปิดประตูให้สนิทด้วย” ทาเอโกะพูดด้วยน้ำเสียงออกคำสั่ง

มาตามทั้งสาม...ได้แก่ ทาเอโกะ คิมิโยะ และมาซึเอะ น่าจะมีอายุประมาณยี่สิบแปดถึงสามสิบปี แน่่อนว่าทุกคนต่างมีบุคลิกเป็นเอกลักษณ์ แต่สิ่งที่ทุกคนมีเหมือนกันคือ ทั้งสามต่างก็เป็นหญิงสาวรูปร่างอวบอ้อม

ในทางตรงข้าม มิโกะภรรยาหลวงของคิงโงะมีรูปลักษณ์แบบหญิงสาวในตระกูลขุนนางผู้เหมาะกับคำว่าสวยสะอาดตา คิงโงะคงต้องการสตรีที่ได้รับการขัดเกลาเช่นนี้ไว้ประดับบ้าน แต่น่าจะปรารถนาผู้หญิงเรือนร่างอวบอ้อมแบบมาตามทั้งสามไว้เพื่อกอดเกี้ยวหาความสนุกมากกว่า

“เอาเป็นว่านะ ซานาเอะ” ทาเอโกะจับจ้องสีหน้าของซานาเอะด้วยสายตาคมกริบ “มัวคุยกันอยู่แบบนี้ก็ได้เรื่องเสียที เราเลยตกลงกันว่าเดี๋ยวจะไปบ้านของเธอ เธอคงไม่มีปัญหาอะไรใช่ไหม”

“เปล่าค่ะ ไม่มีค่ะ...”

“เธออ่ะ งั้นเธอก็รีบเตรียมตัวเลย อ้อใช่ เมื่อกี้ฉันเห็นชั้นจ้งอยู่ในร้านด้วย เธอคงไม่ได้เอาเรื่องนี้ไปบอกเขาใช่ไหม”

“ไม่มีทางค่ะ...” ซานาเอะขมวดคิ้วพลงยิ้มอย่างอ่อนแรง

ซานาเอะจะอายุยี่สิบห้าในปีนี้ เธอเป็นหญิงสาวสูงเพรียวรูปร่างดี น่าจะจัดเป็นประเภทคนสวยสะอาดสะอ้าน ซานาเอะไม่เคยวิตว้ายเสียงดังเวลาตีใจก็เพียงแต่ยิ้มน้อยๆ ชวนให้ผู้มองนึกถึงภูตตัวเล็กในเทพนิยาย

“ใครคือชั้นจ้งเธอ” โฮซากะ คิมิโยะ ลูกชั้นยี่น ใช้มือตึงตึงทำให้ตึงพลงเอ่ยปากถามหลังจากซานาเอะออกไปแล้ว

“ไม่มีอะไรหรอก นักข่าวนะ ของหนังสือพิมพ์ โทโตะนิปปอ...”

“ตายจริง ถ้าเรื่องนี้หลุดไปถึงหูของนักข่าวล่ะก็...” มียาตาเกะ มาซึเอะ

ผู้อายุน้อยที่สุดถอนหายใจ

“ไม่ช้าก็เร็วคงจะได้รู้แน่ละ เล่นร่อนจดหมายตกหายไปเสียทั่วขนาดนี้...”

คิมิโยะพูดก่อนหยิบของสิ่งหนึ่งจากกระเป๋าถือ มันคือไปรษณียบัตร
แจ้งข่าวที่ชายนำสะพรึงกลัวคนนั้นสั่งทำขึ้นที่ร้านนิจิมะสึโดในย่านคิชิโจจิ
เมื่อสัปดาห์ก่อน ยิ่งไปกว่านั้นเนื้อความในไปรษณียบัตรยังถูกล้อมไว้ด้วยกรอบ
สี่ดำ

3.

สิ่งที่ทำให้มาตามทั้งสามคนหวาดผวากันอย่างหนักในขณะนี้ก็คือไปรษณียบัตร
แผ่นดังกล่าว มันถูกส่งมาถึงทุกคนเมื่อบ่ายวันนี้ในช่วงการส่งจดหมาย
รอบบ่าย

แน่นอนว่าเนื้อความบนไปรษณียบัตรเป็นตัวพิมพ์ มีเพียงกรอบที่วาด
เพิ่มเติมด้วยหมึกสีดำในภายหลัง คงเพราะผู้ทำคิดว่าหากสั่งทำไปรษณียบัตร
แบบนี้ตั้งแต่แรกอาจถูกสงสัยเอาได้ ผู้ส่งจึงได้ใส่กรอบดำอันไม่เป็นมงคลนั้น
ลงไปหลังจากพิมพ์ไปรษณียบัตรเสร็จเรียบร้อยแล้ว

เรียนผู้เกี่ยวข้องทุกท่าน

หวังว่าทุกท่านคงสบายดี พวกเราขอขอบพระคุณที่
ดูแลเราสองคนมาเป็นอย่างดี ขอเรียนให้ทราบว่า เรากำลัง
จะออกเดินทาง ขออวยพรให้ทุกท่านประสบแต่ความสุข
ความเจริญตลอดไป

ด้วยความเคารพ

มิถุนายน ปี 1958

คาซามะ มิกิโกะ

อิชิกาว่า อิโรชิ

ผู้ที่รู้สึกอกสั่นขวัญแขวนที่สุดเมื่อได้รับไปรษณียบัตรฉบับนี้โดยไม่คาดฝันก็คือโจ ทาเอโกะ นั่นเพราะอิชิกาเวะ อิโรชิ คือพี่ชายของชานาเอะ ผู้ทำงานในบาร์ของหล่อน มิหนำซ้ำผู้ที่แนะนำอิโรชิให้มิกิโกะรู้จักก็ยังคงเป็นตัวทาเอโกะเองอีก

อิโรชิเป็นจิตรกรไล่แห่งไม่มีชื่อเสียง เขาอาศัยเงินที่น้องสาวทำงานหาเงินได้ประทังชีวิตไปโดยมุ่มม่นอยู่แต่กับการวาดภาพ ทาเอโกะรู้จักอิโรชิเมื่อฤดูใบไม้ร่วงของปีที่แล้ว ตั้งแต่ตอนชานาเอะเริ่มทำงานที่บาร์คาสเตโล ถึงแม้ว่าหล่อนจะดูภาพวาดไม่เป็น แต่ก็รู้สึกถูกชะตากับความเงียบขรึมเอาจริงเอาจังของอิโรชิไม่น้อย จึงลองสั่งให้ชายหนุ่มวาดภาพเหมือนของตัวเองให้ดู ปรากฏว่าผลงานออกมาสวยมากในสายตาของหล่อน ทาเอโกะจึงเอาไปเล่าให้มิกิโกะฟัง

มิกิโกะบอกทาเอโกะว่าอยากเห็นภาพดังกล่าว ทาเอโกะเลยเอาให้ดู แล้วมิกิโกะก็เกิดถูกใจขึ้นมาด้วยอีกคนจึงขอร้องให้ทาเอโกะช่วยแนะนำผู้วาดภาพ เพราะเธออยากให้เขาวาดให้ด้วยเหมือนกัน ด้วยเหตุนี้ เมื่อฤดูใบไม้ผลิที่ผ่านมา ทาเอโกะจึงพาอิโรชิไปยังคฤหาสน์ที่ย่านชิบะ มิกิโกะเองก็รู้สึกพึงพอใจในนิสัยใจคอของอิโรชิ จึงตกลงให้เขาวาดภาพตัวเองด้วย

ในช่วงตั้งแต่เมษายนถึงพฤษภาคม หรือราวสองเดือน อิโรชิไปคฤหาสน์ที่ชิบะประมาณสามวันต่อครั้งกว่าจะวาดภาพเหมือนของมิกิโกะในชุดกิโมโนเสร็จ มันออกมาเป็นผลงานชิ้นใหญ่ทีเดียว มิกิโกะชอบภาพนั้นมากจนขอให้เขาวาดให้อีกรูป แต่คราวนี้เธอจะแต่งตัวแบบตะวันตก อิโรชิเลยต้องไปชิบะทุก ๆ สามวันอีกรอบ เรื่องนี้ทาเอโกะก็ทราบดีเพราะได้ฟังมาจากชานาเอะ

แต่แล้วจู่ ๆ วันนี้ทาเอโกะกลับได้รับไปรษณียบัตรแจ้งข่าวรอบด่าอันไม่เป็นมงคลแผ่นนี้

เมื่ออ่านเนื้อความและเห็นกรอบด่า ทาเอโกะนึกถึงการฆ่าตัวตายพร้อมกันของคู่รักขึ้นมาทันใด ก่อนพลันนึกขึ้นมาได้ว่า มิกิโกะและอิโรชิช่างเป็นคู่ที่น่าจะทำอัตวินิบาตกรรมด้วยกันเสียนี้กระไร ทาเอโกะรู้สึกผิดเหลือเกินที่ชักนำให้ทั้งสองได้มารู้จักกัน

จนบัดนี้ทาเอโกะก็ไม่เคยละทิ้งความทะเยอทะยานไปเลย หล่อนไม่มีวันพึงพอใจกับบาร์เล็ก ๆ ที่ครอบครองอยู่ในปัจจุบัน แม้แต่ที่ตั้งของร้านหล่อนก็ได้เลี้ยงยานที่สัญจรสะดวกเช่นยูรากุโจเอาไว้แล้ว ซึ่งดูเหมือนความหวังของทาเอโกะใกล้จะเป็นจริงเต็มที เพราะคิงโงะก็รับรู้เรื่องนี้เช่นกัน

แต่กลับมาก่อเรื่องไปรษณียบัตรนี้เสียได้ สภาพการณ์ตอนนั้นแตกต่างจากในอดีตตอนช่วงปี 1948 เพราะบริษัทอุตสาหกรรมคาซามะกลายเป็นที่รู้จักในวงกว้าง ทำให้คิงโงะเองก็เริ่มหันมาใส่ใจกับเรื่องอื่นราว ถ้าคิงโงะรู้ว่าหล่อนเป็นคนหวานเมลิ็ดพันธุ้ของเรื่องในครั้งนั้นเข้าละก็ เขาคงระเบิดโทสะใส่หล่อนเป็นแน่ สิ่งที่ทาเอโกะกังวลไม่ใช่ความสัมพันธ์ระหว่างมิกิโกะกับฮิโรชิ แต่เป็นเรื่องของตัวเองต่างหาก

หน้าซำไม่รู้ว่าด้วยเหตุอันใดไปรษณียบัตรดังกล่าวจึงไม่ได้ถูกส่งไปที่บ้านของทาเอโกะ แต่กลับจำหน้าถึงบาร์ที่กินซ่า ทำให้กว่าทาเอโกะจะมาถึงร้าน เรื่องก็ล่วงรู้ไปถึงหูของสาว ๆ ทุกคนในบาร์เรียบร้อย

ซานาเอะมาถึงร้านหลังทาเอโกะ คือตอนประมาณห้าโมงเศษ หญิงสาวตกตะลึงจนตาค้างเมื่อมาตามเอาไปรษณียบัตรแผ่นนั้นให้เธอดู

“ซานาเอะ เธอคิดยังไงเรื่องไปรษณียบัตรนี้” ทาเอโกะยิงคำถามใส่ซานาเอะอย่างไม่อ้อมค้อม

“เรื่องนั้น ฉันไม่ทราบค่ะมาตาม...” ซานาเอะทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้ “ก็วันนี้ฉันตั้งใจจะไปร้านเสริมสวย เลยกินข้าวกลางวันเร็วกว่าปกติแล้วก็รีบออกจากบ้านที่อาเกะซุซุมิทันที แต่ตอนนั้นพี่ฉันไม่มีท่าทีแปลกไปจากเดิมเลยนะคะ”

“อ้อ งั้นรี ถ้าอย่างนั้นวันนี้พี่ของเธอก็อยู่บ้านใช่ไหม”

ทาเอโกะดูค่อยเบาใจขึ้นมาเล็กน้อย แต่พอมาคิดดูภายหลัง ถ้าตอนนั้นหล่อนรีบจัดการเสียตั้งแต่ต้นมือ ความผิดพลาดแบบนี้ก็คงไม่เกิดขึ้น แต่เหตุที่ยังคงเกิดเรื่องร้ายอยู่ ก็เพราะโชคไม่ดีที่ตอนนั้นคิงโงะเดินทางไปคันไซพอดี ทำให้เขาไม่ได้อยู่ที่โตเกียว อีกทั้งตอนนั้นทาเอโกะยังพยายามปิดบังไม่ทำให้เรื่องมันใหญ่โตไปมากขึ้นกว่าเดิมด้วย

“ถึงยังงั้นก็เถอะ ในฐานะที่เธอเป็นน้องสาวอยู่บ้านเดียวกัน เธอ

มองเรื่องนี้ยังงี้”

“เรื่องนี้? เรื่องอะไรกันคะ”

“ก็เรื่องของคุณนายกับพี่ชายของเธอละสิ พวกเขาสองคนดูเหมือนมีความสัมพันธ์แปลก ๆ ระหว่างกันหรือเปล่า...”

ซานาแอะก็ตรึมฝิปากครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง “ฉันไม่เชื่อว่าจะมีเรื่องพรรคนั้นเด็ดขาดค่ะ พี่ของฉันเป็นคนไม่พูดมาก ยิ่งเรื่องไม่จำเป็นยิ่งไม่เปิดปากพูด แต่ถ้ามีอะไรเกิดขึ้น ฉันว่าฉันน่าจะรับรู้ได้แน่นอน เพราะถึงพี่จะพูดน้อยแต่สีหน้าเขามักฟ้องว่าเขาคิดอะไรอยู่นะคะ...”

“นั่นสิ ถ้าอย่างนั้น นี่คงเป็นฝีมือใครบางคนเล่นแกล้งกันมากกว่า แต่ทำไมถึงอุทริเล่นพิเรนทร์แบบนี้ละ”

ตัวหนังสือจำหน้าไปรษณียบัตรแผ่นนั้นดูอย่างไรก็เหมือนจงใจเปลี่ยนลายมือ เพราะเป็นลายมือโย้เย้ที่เหมือนเอาตะปุมาวางเรียงกัน

ถึงกระนั้นทาเอโกะก็ลองโทรศัพท์ไปยังคฤหาสน์ที่ชิบะเพื่อเอาไว้ทางโน้นบอกว่าคุณนายออกไปดูการแสดงที่โรงละครคาบูกิสะตอนประมาณบ่ายสอง คำตอบที่ได้รับฟังดูไม่น่ามีอะไรผิดปกติ มิกิโกะมักออกไปนอกบ้านด้วยรถยนต์ส่วนตัว เธอคงไม่โกหกเรื่องว่าจะไปที่ไหน

คิมิโยะกับมาซึเอะโทร.มาตอนหกโมงเศษ เนื่องจากทั้งสองต่างก็ได้รับไปรษณียบัตรครอบดำเช่นกัน แต่ดูเหมือนว่าการโทร.แจ้งข่าวจะไม่ช่วยให้คลายกังวลนัก ทั้งคู่จึงรีบรุดมายังบาร์คาสเตโลโดยไม่ได้นัดหมาย

ทาเอโกะลองโทรศัพท์ไปยังคฤหาสน์ที่ย่านชิบะอีกครั้งเมื่อเวลาสามทุ่มกว่า ทางโน้นตอบกลับมาว่า มิกิโกะสั่งให้ขับรถไปปรับตอนสองทุ่ม ชิราซากิ (ชื่อคนขับรถ) เลยออกจากบ้านไปเมื่อราวทุ่มครึ่งและยังไม่กลับมาเลย ฟังจากน้ำเสียงแล้ว คนที่บ้านชิบะดูไม่มีท่าทีตื่นตระหนกอะไร จึงอนุมานได้ว่าพวกเขายังไม่รู้ว่ามีใครส่งไปรษณียบัตรไม่ชอบมาพากลลงชื่อมิกิโกะไปยังที่ต่าง ๆ

เรื่องนี้ทำให้มาตามทั้งสามไม่สบายใจหนักขึ้น ไปรษณียบัตรส่งมาถึงมือของพวกเขาหล่อนตอนประมาณสี่โมงเย็น ซึ่งในเวลานั้นไปรษณียบัตรแจ้งข่าวครอบดำก็ย่อมน่าจะถูกส่งไปถึงบ้านญาติ ๆ ของมิกิโกะแล้วเช่นกัน หากเป็น

เช่นนั้นเรื่องก็ควรไปถึงหูของคนในบ้านชิบะ จนปานนี้ควรต้องกลายเป็นเรื่องใหญ่แล้วสิ

แต่สุดท้ายแล้ว ถ้าแม้แต่हारือกันก็ยอมไม่มีวันได้ข้อสรุป มาตามทั้งสามจึงตกลงกันว่าอย่างไรเสียก็ต้องไปดูลาดเลาทางด้านฮิโรชิไว้ก่อน พวกหล่อนเลยนั่งรถออกจากย่านกินซ่าตะวันตกตอนราวสามทุ่มครึ่ง โดยมีซานาเอะเป็นคนนำทางให้

ฟนอีมครีมชวนให้หมองหม่นไปถึงภายในร่างกายยังคงโปรยปรายลงสู่ถนนคับคั่งไปด้วยผู้คนของกรุงโตเกียว

ไ ป ร ช ฌ ี ย บั ต ร ล า ต า ย

1.

ซานาอะฮะอาศัยอยู่กับพี่ชายในย่านเคียวโดอาเกะซุซุมิที่รถไฟสายโอดาคิวแล่นผ่าน แนนอนว่าทั้งคู่ไม่ได้มีบ้านเดี่ยวเป็นของตัวเอง ตั้งแต่ฤดูใบไม้ผลิที่ผ่านมา สองพี่น้องได้ขอเช่าเรือนเล็กในคฤหาสน์หลังหนึ่งเพื่ออยู่อาศัย เจ้าของบ้านคือ คาโตะ จูกิชิ อดีตผู้บริหารระดับสูงของบริษัทใหญ่ คาโตะเป็นหนึ่งในผู้ถูกขับไล่จากตำแหน่งในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่สอง เนื่องจากถูกกล่าวหาว่าเกี่ยวข้องกับพรรคคอมมิวนิสต์ ผลกระทบจากเหตุการณ์ครั้งนั้นทำให้คาโตะเส้นเลือดในสมองแตกจนต้องนอนรักษาตัวถึงทุกวันนี้ ผู้แนะนำบ้านเช่าให้ซานาอะกับพี่ชายก็คือคุณนายมิกิโกะ เพราะก่อนหน้านั้นทั้งคู่ต้องพักอยู่ในอพาร์ทเมนต์คับแคบที่มีห้องขนาดหกเหลี่ยมเพียงห้องเดียว

มาตามสามคนนั่งรถมาคนละคัน แต่หากเอารถสามคันไปจอดพร้อมกันที่บ้านของซานาอะในเวลาเช่นนี้อาจทำให้เพื่อนบ้านสงสัยเอาได้ ทั้งหมดจึงเอารถไปจอดทิ้งไว้ใกล้กับสถานีเคียวโดของรถไฟสายโอดาคิว ก่อนลงเดินฝ่าสายฝนไปอีกประมาณสิบห้านาที

เรือนที่ซานาอะกับพี่ชายพักอาศัยตั้งอยู่ห่างจากเรือนใหญ่พอสมควร ลักษณะเป็นบ้านหลังเล็กที่แฝงตัวอยู่ท่ามกลางแมกไม้ ชาวนให้คิดถึงป่า

ธรรมชาติของทุ่งมุซาชิ¹ ตัวบ้านประกอบด้วยโถงทางเข้าแคบๆ แบบพอเป็นพิธี กับห้องขนาดหกเสื่อและสี่เสื่อครึ่งอย่างละห้อง เนื่องจากไม่มีห้องครัวและอ่างอาบน้ำ ซานาเอะกับพี่ชายจึงยืมเงินจากคุณนายมิกิโกะมาปลูกโรงเรียนแบบง่ายๆ ไว้ใช้แทน ตอนตกลงแล้วว่า จะเช่าบ้านหลังนี้

ครอบครัวคาโต้เห็นว่าสองพี่น้องคงเกรงใจถ้าจะให้เข้าออกทางประตูหน้า เลยเปิดช่องรั้วตรงส่วนที่ติดกับเรือนเล็กทำเป็นประตูขนาดย่อมให้เข้าออกสะดวก ดังนั้นขอแค่ทนกับความคับแคบให้ได้ ที่นี้ก็ไม่ได้ต่างไปจากบ้านเดียวกันนี่เอง

มาตามสามคนและซานาเอะเดินเข้าประตูตรงแนวรั้ว ก่อนจะพบว่าเรือนเล็กเจียบสนิทอยู่ท่ามกลางความมืด มีเพียงเสียงละอองสายฝนที่ตกลงมากระทบปลายใบของต้นไม้ที่ขึ้นเขียวครึ้ม กลับไปไม้เหม็นเขียวจนแทบสลัก

“มืดตืดต่อเลย พี่เธอไม่น่าอยู่บ้านนะ” ทาเอโกะกระซิบเสียงสั่นในความมืด

“ไม่นะคะ คงนอนอยู่ พี่ฉันชอบตื่นขึ้นมาค้นคว้ากลางดึก พี่คะ อยู่หรือเปล่านะ”

ถ้าเข้าจากประตูที่สร้างใหม่ โถงทางเข้าบ้านจะกลายเป็นฝั่งตรงข้าม ซานาเอะใช้ไฟฉายส่องเท้าพรางส่งเสียงเรียกจากนอกประตูกันฝนของห้องสี่เสื่อครึ่ง ทว่าไม่มีเสียงตอบกลับใดๆ

“ดูเหมือนจะนอนอยู่จริง ๆ เรวานไปเข้าทางประตูหน้าบ้านกันเถอะค่ะ”

ประตูหน้าบ้านมีลักษณะเป็นบานซี่ลูกกรง ทุกคนพบว่าประตูไม่ได้ใส่ทั้งสลักและกุญแจ

“นี่ไง เห็นมั๊ยคะ พี่อยู่บ้านจริงๆ ด้วย” ซานาเอะดีใจทำเสียงลิงโลด

“พี่คะ ตื่นเถอะ...มีแขกมาบ้านค่ะ”

พอก้าวขึ้นไปบนพื้นยกระดับตรงโถงทางเข้า ซานาเอะก็ตรงเข้าไป

¹ที่ราบสูงซึ่งมีอาณาบริเวณปกคลุมตั้งแต่พื้นที่ทางตะวันตกของกรุงโตเกียวไปจนถึงพื้นที่ทางตอนใต้ของจังหวัดไซตามะ มีทัศนียภาพอันเป็นเอกลักษณ์คือมีทั้งป่าเบญจพรรณและทุ่งนาอยู่ร่วมกันอย่างผสมผสานกลมกลืน แสดงให้เห็นถึงการอยู่ร่วมกันกับธรรมชาติของชาวญี่ปุ่น

ในห้องขนาดหกเหลี่ยมทึบดำมืดทึบ หญิงสาวเปิดบานเลื่อนนกรูกระดาดาก่อนจะกดเปิดสวิตซ์ไฟ แต่ทันใดนั้นเอง เธอถึงกับตกตะลึงยืนตัวแข็งทื่อ

ห้องหกเหลี่ยมนี้เป็นทั้งห้องเขียนหนังสือและห้องทำงานศิลปะของฮิโรชิ ซึ่งขณะนี้ในห้องมีเครื่องนอนของฮิโรชิปูไว้ ผ้าห่มถูกพับเล็กไปทางปลายเท้าครึ่งหนึ่ง ผู้นอนหงายอยู่ใต้ผ้าห่มโดยสวมใส่เพียงเสื้อชั้นในบาง ๆ สำหรับกิโมโนตัวเดียวคือมิกิโกะ ใบหน้าของหญิงสาวบิดเบี้ยวเล็กน้อยด้วยความเจ็บปวด แต่ยังคงความงามแบบที่ได้รับการขัดเกลามาอย่างดี ผมดำที่หลุดล่อนลงมาประแก้มให้ความรู้สึกเฝ้ายวนอย่างประหลาด

ส่วนหน้าของเสื้อชั้นในเบาะกว้าง เผยให้เห็นปทุมฉันทสองข้างฉันทตาบนร่างมิกิโกะมีใครบางคนในชุดยูกาตะนอนคว่ำฝังหน้าลงบนเนินอกด้านซ้ายของเธอ คนคนนั้นคือฮิโรชินั่นเอง มือขวาของชายหนุ่มวางอยู่บนเนินเนื้อด้านขวาของมิกิโกะ ขณะที่มือขวาของหญิงสาวกอดคอฮิโรชิเอาไว้ ท่อนล่างของทั้งสองอยู่ใต้ผ้าห่มจึงยังมองไม่เห็นว่าเป็นอย่างไร แต่คาดว่าเขาขาของฮิโรชิผู้นอนคว่ำน่าจะเกี่ยวกระหวัดขาของมิกิโกะผู้นอนหงายเอาไว้เป็นแน่

มาตามทั้งสามคนที่ยืนอยู่ข้างหลังชานาอะะพลอยยืนนิ่งตัวแข็งทื่อจับจ้องท่วงท่าโอบกอดอันเฝ้ายวนแต่ก็นำพรันพริ้งของหญิงชายไม่วางตา ดูเหมือนทั้งสี่ต่างลึ้มแม้กระทั่งจะหายใจ

แล้วทันใดนั้นเอง ทาเอโกะก็ถอนใจราวกับร้องไห้กระซิก “โอ เหมือนที่จดหมายแจ้งข่าวที่ว่าไว้จริง ๆ ด้วย นี่มันอะไรกัน” ทาเอโกะกระแทกเสียงด้วยความชิงชังราวกับฟันสิ่งสกปรกออกจากปาก

“มีहनที่สองก็ย่อมต้องมีहनที่สาม สมกับเป็นผู้หญิงที่เคยให้ทำคุณคิงโงะทั้งที่ตัวเองก็มีสามีแล้วจริง ๆ” คราวนี้โฮซาคะ คิมิโยะ กล่าวถ้อยคำน่ารังเกียจบ้าง

“จริง ๆ เล้ย ทำหน้าเหมือนเป็นแม่พระที่แม่แต่แมลงยังไม่ลงแล้วดูท่าเข้าสิ” คำพูดของมาซึเอะก็ไม่ได้บ่งบอกถึงความเห็นอกเห็นใจแม้แต่น้อย

เรื่องนี้อัจฉวานี้จะส่งผลกระทบต่อจิตใจของคิงโงะอย่างไรบ้าง แล้ว

ผลนั้นจะสะท้อนมาถึงพวกหล่อนแบบไหน คือสิ่งที่มาตามทุกคนกำลัง
คำนวณอยู่ในใจ

ทันใดนั้นซานาเอะก็แผดเสียงกรีดร้อง “ไม่จริง! ไม่จริง! นี่มัน
เรื่องโกหกทั้งเพ! พี่คะ พี่คะ!”

ซานาเอะโผล่เข้าไปเกาะร่างของพี่ชาย แต่แล้วหญิงสาวกลับสะดุ้ง
รีบถอยออกมา ก่อนจะรีบลูกลี้ลุกลนจับชีพจรจากแขนของฮีโรชิที่วางอยู่
บนหน้าอกด้านขวาของมิกิโกะ

“อา พี่ของฉันยังมีชีวิตอยู่...แล้วคุณนายล่ะ...?”

ซานาเอะจับชีพจรจากแขนของมิกิโกะข้างที่โอบรอบคอของฮีโรชิบ้าง
เพียงครู่เดียวหญิงสาวก็ผลักแขนข้างนั้นออก แล้วยกมือสองข้างขึ้นปิดหน้า

“ซานาเอะ เป็นไงบ้าง คุณนายนะ...” ทาเอโกะยังคงยืนตัวแข็งทื่อ

ซานาเอะใช้มือทั้งสองปิดหน้า ร้องไห้สะอึกสะอื้นอย่างหนัก แล้ว
จู่ๆ ก็มีเสียงผู้ชายดังขึ้น

“ตายละ เรื่องใหญ่มากเลยนะนี่”

ในเวลาหน้าสี่หน้าขวานแบบนี้ เสียงนั้นยิ่งทำให้ผู้หญิงทั้งสี่สั่นสะท้าน
พอทุกคนหันไปมองก็พบว่า มิสึคามิ ซันตะ มาอยู่ที่นี้ตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้
ซันตะยืนอยู่ข้างหลังมาตามทั้งสาม จ้องทวงทำโอบกอดแสนเร่าร้อนของ
หญิงชายตาไม่กะพริบ

2.

“อ้าว ซันจัง ทำไมเธอถึงมาที่แบบนี้ได้ล่ะ...” ทาเอโกะถามตรงประเด็น
ด้วยน้ำเสียงทรงพลังและเข้มงวด กระนั้นก็แฝงความโล่งอกเอาไว้ด้วย

ในเวลาแบบนี้ ไม่ว่าอย่างไรผู้ชายก็ยอมเป็นที่พึ่งได้ อีกทั้งผู้ชายคนนี้ก็
ก็ดูจะหลงซานาเอะอยู่ บางทีอาจใช้เขาช่วยกลบเกลื่อนข่าวฉาวน่าชิงชังครั้งนี้
ได้...แม้ในเวลาหน้าสี่หน้าขวานเช่นนี้ ไม่น่า ยิ่งเป็นเวลาแบบนี้ สมองของ
ทาเอโกะยิ่งโลดแล่นอย่างเฉียบคม

แต่ซันตะไม่มีทีท่าว่าจะตอบกลับ เขาแหวกทางมาตามทั้งสามออกมา

ยื่นข้างหน้า แล้วจับจ้องภาพตรงหน้าตาไม่กะพริบ รวากับจะบันทึกรูปภาพ
ที่เห็นลงบนฟิล์มม่านตา ในที่สุดชั้นตะกั้หันไปทางทาเอโกะ

“มาตามครับ ผมเห็นพวกคุณดูท่าทางเหมือนกำลังเดือดร้อนก็เลย
แอบตามมา เผื่อว่าผมจะช่วยอะไรได้”

ชายหนุ่มยิ้มฟันขาว ก่อนรีบหุบยิ้มกลับมาบ่นหน้าขริ้ม “ชานาเอะ
นี่ไม่ใช่เวลามาร้องไห้หะ ผู้ชายคนนั้นคือพี่ชายของเธอเธอ”

“ค่ะ...”

“คนที่ครั้งหนึ่งเธอเคยบอกว่า เรียนวาดรูปอยู่ไซ้มัย”

“ใช่ค่ะ”

“แล้วคุณผู้หญิงคนนั้นเป็นใครหรือ”

“ชานาเอะ ห้ามบอกนะ” จู่ๆโฮซากะ คิมิโยะ ก็แผดเสียงสูงมาจาก
ด้านหลัง

คิมิโยะก้าวหนีบๆ ออกมาข้างหน้า “ขอโทษนะคะ คุณเป็นนักข่าว
ไซ้มัย”

“ครับ ผมมีสีคามิ ชั้นตะ อยู่ฝ่ายข่าววัฒนธรรม หนังสือพิมพ์
โทโตะนิปปโป ยินดีรับใช้ครับ” ชั้นตะผงกศีรษะทักทายอย่างยียวน แต่
อีกฝ่ายยังทำหน้าที่

“ขอโทษนะคะ ต้องจ่ายเท่าไรให้คุณถึงจะยอมถอนตัวจากคดีนี้”

“เอ๋?”

“ฉันกำลังถามว่า ต้องจ่ายเงินเท่าไรให้คุณถึงจะยอมไม่แพร่งพราย
คดีนี้หะคะ จะให้เขียนเช็คตรงนี้เลยก็ได้หะ...”

โฮซากะ คิมิโยะ ทำท่าจะเปิดกระเป๋าถือ ชั้นตะจับจ้องสีหน้าของ
อีกฝ่ายอย่างระอ้าใจ

หญิงผู้นี้ได้ชื่อว่าเป็นมาตามที่ซิมูย่า หล่อนประสบความสำเร็จจากการ
เปิดร้านเสริมสวยชื่อแพรวพราวว่า บุกเก็ตดามูร์ (มาจากภาษาฝรั่งเศสที่
แปลได้ว่า ซ้อดอกไม้แห่งความรัก) และกำลังทะเยอทะยานอยากเปิด
สาขาของร้านเสริมสวยบุกเก็ตไปทั่วกรุงโตเกียวในอนาคต ในความเป็นจริง
หล่อนมีแผนจะเปิดร้านในย่านมารุโนะอุจิดัวด้วย ครั้งหนึ่งชั้นตะเองก็เคย

ได้ฟังจากสาว ๆ ในบาร์คาสเตโลเล่าให้ฟังว่าร้านดังกล่าวกำลังจะเปิดในไม่ช้า

“เชิญค่ะ บอกมาเลยไม่ต้องเกรงใจ เท่าไหร่ก็ได้ที่คุณต้องการ...”

คิมิโยะหยิบสมุดเช็คและปากกาหมึกซึมจากกระเป๋าถือ แล้วถือโอกาสเป็นฝ่ายจ้องหน้าชั้นตะบั้ง

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า!”

ชั้นตะปล้นระเบิดหัวเราะ ก่อนฉมึมือไปมาด้วยความดีใจ เขามองหน้า มาตามทั้งสามลับไปมา

“อ้อ งั้นหรือครับ เอางั้นหรือ แหม ผมเกรงใจจริงๆ ถ้าอย่างนั้น มาตาม ผมขอให้คุณเขียนลงไปเช็คในนามของสามท่านที่อยู่ตรงนี้นะครับ”

“คุณจะให้เขียนเท่าไรคะ”

“ครับ งั้นผมขอ 300 ล้านเยนก็แล้วกัน”

“อะไรนะ”

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า ราคานี้ถูกจะตาย เหมือนบทพูดของโคโมริยาสึ² เลย นะครับ...วันๆ ใช้แต่ชีวิตทรูหรา ของหนักที่ถืออย่างมากที่สุดก็แค่ตะเกียบหรือ ไปป์เท่านั้น...ไม่ใช่สิ กรณีของพวกคุณต้องเป็นสมุดเช็คกับปากกาหมึกซึม ต่างหาก แค่ออดมีอไปได้หอมของคุณคาซามะ ทำเสียงอ่อนน้อมอย่างเดียว พวกคุณก็สมหวังแล้ว ช่วยควักมาจ่ายคนละ 100 ล้านเยนด้วยเถอะ ถ้าให้ได้ ผมจะยอมเตรียมใจว่าอาจโดนไล่ออกจากบริษัทหนังสือพิมพ์ และเลิกยุ่ง กับเรื่องนี้แต่โดยดีเลย ฮ่า ฮ่า ฮ่า”

มาตามทั้งสามนั่งอึ้งพูดไม่ออกขณะฟังชั้นตะพูด ใบหน้าพวกหล่อน พลันร้อนผ่าวด้วยความโกรธและเสียหน้า มือที่กำปากกาหมึกซึมของโฮซากะ คิมิโยะ ลั่นระริก

“คุณบอกว่าชื่อมิลีคามิ...มิลีคามิ ชั้นตะ ไซม์ยัย” มียาดาเกะ มาซึเอะ พูดแทรกขึ้นมาด้วยน้ำเสียงออดอ้อน หญิงผู้นี้เป็นที่รู้จักกันในนามมาตาม ที่โอเคบุคุโระ หล่อนมีร้านตัดเสื้อผ้าแบบตะวันตกชื่อน่ารักว่า ‘คาราทาจิ’

²ชื่อตัวละครในละครคาบูกิเรื่อง *คิราเรโยะซะ* ซึ่งเป็นเรื่องราวความรักระหว่างนักเลง ที่ชื่อโยซาบุโรกับหญิงสาวที่ชื่อโอโหมิ โดยโคโมริยาสึเป็นเพื่อนนักเลงของโยซาบุโร

ถ้าพูดถึงความสามารถ มาซีเอะได้ชื่อว่าเป็นผู้หญิงเก่งไม่แพ้มาตามอีกสองคนเลย

“ครับ ผมคือมีลีคามิ ชันตะ”

“คุณคงไม่ได้ตั้งใจข่มขู่พวกเราใช่ไหมคะ”

“ข่มขู่!...? เหลลไหลลครับ มาตาม เราก็พอกันไม่ใช่หรือ แต่จะว่าไป ถ้าผมเรียกร้องแล้วได้เงิน 300 ล้านเยนจริงๆ ก็คุ้มอยู่หากผมจะแบล็กเมลล์ เพราะนั่นเรามาต่อรองกันดีกว่า ระหว่าง 300 ล้านเยนหรือไม่ได้อะไรเลยนะ ซานาเอะ”

“คะ...?”

“ถ้าทำให้นักข่าวโกรธละก็ ชีวิตจะยุ่งยากไม่น้อยเลยนะครับ เข้าบอกผมมาหน่อยเถอะว่า คุณนายคนนั้นเธอเป็นใครที่ไหนกันแน่”

“คะ เอ่อ คือ...” ซานาเอะที่ถูกจับจ้องด้วยสายตาคมกริบของมาตาม ทั้งสามห่อไหล่ลงอย่างเศร้าโศกเหลือประมาณ “เธอเป็นคุณผู้หญิงของปะป๊า...” “ว่าไงนะ!”

ชันตะทะเล็งตัวพรวดราวกับเจอหัตถ์เสย แต่ก็รีบกำลงวางมือทั้งสองข้างบนป่าของซานาเอะ

“ซานาเอะ พูดจริงเรอะ อย่าเอาแต่ร้องไห้สิ ถ้าฉันคุณนายคนนี้ก็คือคุณนายของ...คาซามะ คิงโงะ เจ้าของบริษัทคาซามะนะสิครับ”

“คะ...”

ชันตะปล่อยมือจากป่าของซานาเอะ ก่อนสูดหายใจลึกเพื่อสงบสติอารมณ์ แล้วหันกลับไปทางมาตามทั้งสามคน ดวงตาชายหนุ่มเปล่งประกายวิบวับ

“ขอโทษนะครับ ทุกท่านทราบได้ยังไงที่เกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้นที่นี้” มาตามทั้งสามคนไม่ยอมตอบ ถึงแม้ไม่มีคำพูดหลุดจากปาก แต่สุดท้ายแล้วสายตาวาดผวาของพวกหล่อนก็บอกให้ชันตะรู้อยู่ดี

ชันตะมองตามสายตาของมาตามทั้งสามไปยั้งห่อกระดาดษคราฟต์³

³กระดาดษที่ผลิตจากเยื่อไม้และมีสีน้ำตาลอ่อน มักใช้ในการห่อพัสดุ

บนโต๊ะ กระจาดคล้ายออกเล็กน้อย เผยให้เห็นมุมของไปรษณียบัตรที่มีข้อความพิมพ์ไว้ข้างใน

ชั้นตะเคินอ้อมชายที่นอนอยู่ไปยังโต๊ะ ก่อนจะหยิบไปรษณียบัตรแผ่นหนึ่งออกมาจากห่อกระดาษคราฟต์ เมื่อเห็นข้อความ เขาถึงกับเลิกคิ้ว โดยไม่รู้ตัว มันคือไปรษณียบัตรแจ้งข่าวที่ลงชื่อคาซามะ มิกิโกะ กับอชิกาเว ฮิโรชิ นั่นเอง

“พวกคุณก็เลยเข้ามาในห้องนี้สินะครับ...นั่นสินะ ไปรษณียบัตรที่ส่งมาบอกว่าจะฆ่าตัวตายพร้อมกัน น่ากลัวจริงแฮะ ถ้ามีกรอบดำด้วยก็คงยิ่งเหมาะเข้าไปใหญ่”

“เอ่อ คือ ใบที่ส่งถึงมาตามทุกท่านมีขนาดกรอบดำล้อมรอบด้วยหมึกสีดำค่ะ”

“อ้าว เหนอครับ งั้นพวกคุณก็ทราบข่าวจากไปรษณียบัตรพวกนั้นใช่หัยครับ”

ชั้นตะขมวดคิ้วอย่างฉงน ซึ่งก็ไม่น่าแปลกใจเลย

บนห่อกระดาษคราฟต์ประทับตราชื่อร้านนิจิงะสึโด ย่านคิชิโจจิ กรุงโตเกียว ภายในห่อยังมีไปรษณียบัตรเหลืออีกพอสมควร ชั้นตะลองนับดูและพบว่ามียู่ถึงเก้าสิบห้าแผ่น สมมติว่าลั้งพิมพ์หนึ่งร้อยแผ่นก็หมายความว่ามียู่เพียงห้าใบเท่านั้นที่ถูกส่งออกไป ซึ่งถ้าดูจากรอยพับของกระดาษคราฟต์ที่ห่อไปรษณียบัตรมา เหมือนกับว่าตอนที่รับมาจากร้านหนังสือนิจิงะสึโดน่าจะมียู่ทั้งหมดหนึ่งร้อยแผ่น

“มาตามครับ พวกคุณแต่ละคนก็ได้รับไปรษณียบัตรแบบนี้ใช่หัย...”

แต่ชั้นตะยังพูดไม่ทันจบประโยคก็มีรถคันหนึ่งแล่นมาจอดตรงประตูบ้าน ดูเหมือนว่ามีคนกำลังเดินลงจากรถ

“อู๊ย มีคนมา” ทาเอโกะตกใจจนปากซีด

“ชั้นจ้ง...ช่วยหน่อย ทำไงก็ได้”

แต่ขณะที่มาตามกำลังพูด เสียงย่ากรวดก็ใกล้เข้ามาเรื่อยๆ อย่างไม่ปราณี ใครบางคนหยุดยืนอยู่หน้าประตูบานลูกกรง ในบ้านแคบเสี้ยจนมาตามสามคนไม่มีที่จะซ่อนตัว

ชั้นตะออกไปยังโถงทางเข้าบ้านตามคำขอของทาเอโกะ ชายผู้ยืนอยู่นอกประตูลูกกรงกำลังใช้ไฟแช็กส่องป้ายชื่อหน้าบ้าน ในที่สุดเมื่อเขาเห็นชั้นตะจากด้านนอก ก็เปิดประตูลูกกรงแล้วถามว่า “ขอโทษที่ที่มารบกวนตอนดึกๆแบบนี้ คุณอิชิการะ อิโรชิ อยู่หรือเปล่า”

เสียงนั้นกังวานลุ่มลึกชวนให้รู้สึกได้ถึงขนาดปอดที่ใหญ่ พอได้ยินเสียง มาตามสามคนที่ซ่อนตัวอยู่ในห้องหกล้อมหาหามิกิตะโกนเสียงแหลมออกมาพร้อมกัน

“อ้าว ปะป้านี่นา!”

3.

มิสึคามิ ชั้นตะ เคยได้ยินเรื่องราวและได้เห็นรูปภาพตามหนังสือพิมพ์และนิตยสารของคาซามะ คิงโงะ อยู่บ่อยครั้ง แต่นี้เป็นครั้งแรกที่ชั้นตะได้เผชิญหน้ากับนักธุรกิจคลื่นลูกใหม่ผู้ได้ฉายาว่า ‘พอมดแห่งยุคหลังสงครามโลก’

คาซามะ คิงโงะ น่าจะมีอายุนับตามปีเกิดได้ห้าสิบเอ็ดปี แต่ผมของเขายังดำสนิทจนผู้ได้พบเห็นแทบอยากอุปมาด้วยสำนวนโบราณว่า รวากับขนดำขลับของกา เขาสูงประมาณ 173 เซนติเมตร เป็นชายรูปร่างผึ่งผายสมกับที่เคยเป็นทหารอาชีพ ผิวคล้ำชวนให้นึกถึงชาวสเปน เมื่อรวมกันแล้วก็จะเห็นได้ว่า นอกจากคิงโงะจะมีร่างกายกำยำที่ได้มาจากการฝึกฝนภายใต้กฎระเบียบอันเคร่งครัดแล้ว บุคลิกยังชวนให้นึกถึงเสน่ห์ทางเพศ หน้าตาก็หล่อเหลาทีเดียว

ครั้งหนึ่งชั้นตะเคยได้ฟังจากเพื่อนร่วมงานว่า “คาซามะเก่งเรื่องพรรคี่นั้นมาก ถึงขั้นมีตำนานว่า คืนหนึ่งขนาดเขาผ่านคุ่นอนมาตั้งห้าคน แต่หน้าตายังสดชื่นไม่เปลี่ยนเลย”

คิงโงะจ้องท้วงทำอันไม่ควรเกิดของชายชู้และหญิงชู้ไม่วางตา ชั้นตะไม่ปล่อยให้กองไฟแห่งความอาฆาตที่ลุกโชนในดวงตาของคิงโงะแวบหนึ่ง คลาดสายตาของเขาไปได้

แต่สิ่งที่ชันตะประหลาดใจมากในตอนนั้นคือ การที่คิงโงะดูไม่ค่อย
โกรธหนักที่เห็นภรรยาผี ความจริงแล้วเมื่อได้เห็นภาพเบื้องหน้า คิงโงะ
กลับขมวดคิ้วอย่างฉงนเสียด้วยซ้ำ ความรู้สึกอยากฆ่าคนที่ลูกโซนขึ้นมา
ในดวงตาของคิงโงะแวบหนึ่งไม่ใช่โทสะที่มีต่อภรรยา แต่น่าจะเป็นความ
อยากเอาชนะที่มีต่อสิ่งอื่นที่คุกรุ่นขึ้นมาในร่างกาย ณ ขณะนั้นเสียมากกว่า

คิงโงะละลายตาจากร่างของคนสองคนที่เกี่ยวกระหวัดกันอยู่ได้ในที่สุด
เขายักพยับขึ้นมาทางชันตะ

“ทาเอโกะ คุณคนนี่คือ...? เป็นคนของเรือนใหญ่ที่นี่รี”

“ไม่ใช่ค่ะ เอ่อ ปะป้า...” ทาเอโกะกล่าวอย่างทุกซี้ใจ “เขาเป็น
แขกของบาร์คาสเตโลค่ะ ชื่อคุณมิลีคามิ ชันตะ ทำงานอยู่ฝ่ายวัฒนธรรม
หนังสือพิมพ์ *โทโตะนิปปะ*ค่ะ”

“*โทโตะนิปปะ*?”

ความเกลียดชังเล่นผ่านใบหน้าของคิงโงะแวบหนึ่ง เขากวาดตา
มองหน้ามาตามทั้งสามด้วยสายตาดำทมิ

“พวกเธอพาคนแบบนี้มาทำไม”

“เปล่าครับ คุณคาซามะ ผมขออนุญาตชี้แจงเรื่องนี้เอง ผมเป็น
แขกประจำของบาร์คาสเตโลอย่างที่มาตามบอกครับ คืนนี้ผมก็ไปนั่งแถว
อยู่ที่นั่นเหมือนเคย แต่แล้วผมก็ได้ยินว่ามาตามสามท่านมาพบกันอยู่ในบาร์
ผมรู้สึกว่าจะมีเรื่องไม่น่าไว้วางใจ เลยแอบสะกดรอยตามมา แล้วก็เจอสภาพ
อย่างที่เห็น แกวงเห่าหาเสียงนั้ๆเลย”

คิงโงะมองอีกฝ่ายตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า แล้วก็มองย้อนกลับไป
กลับมาหลายรอบราวกับจะวิเคราะห์ท่าที ในที่สุดเขาก็ส่ายยิ้ม “ตกลง
ฉันจะซื้อ นายจะขายเท่าไร”

“หมายความว่ายังไงครับ”

“หมายความว่า ฉันจะซื้อชาวที่นายตั้งใจจะเขียน บอกราคาที่ต้องการ
มาเลย”

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า เข้าใจแล้ว”

“เท่าไรล่ะ บอกรมาเร็วๆสิ”

“เอ่อ ถ้าฉัน ผมขอบริษัทคาซามะและทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของคาซามะ คิงโงะ ก็แล้วกันครับ”

“ว่าไงนะ!”

“คืออย่างงั้นนะ คุณคาซามะ เมื่อครู่ก่อนพวกมาตามก็เสนอแบบนี้ ให้ผมเหมือนกัน ตอนนั้นผมขอมาตามคนละ 100 ล้านเยน รวมเป็น 300 ล้านเยน ถ้าคนที่ผมเรียกร้องคือคาซามะ คิงโงะ ผู้กำลังเป็นดาวรุ่งพุ่งแรง อยู่ในตอนนี้ ผมว่าแค่นี้ก็สมน้ำสมเนื้ออยู่แล้วครับ”

“หมายความว่านายไม่ยอมถูกซื้อตัวใช่ไหม” คิงโงะพูดด้วยเสียงเย็นชา

“ใช่ครับ ไม่รู้ว่าโชคดีหรือโชคร้าย แต่บริษัทของผมมีสวัสดิการให้พนักงานดีมาก”

“ถ้าอย่างงั้น คุณซันตะ” โจ ทาเอโกะ พูดแทรกขึ้นมา เสียงของหล่อน เย็นชาไม่แพ้คิงโงะ “คุณคิดจะเปิดโปงคดีนี้ ถูกต้องไหมคะ”

“เปิดโปงอะไรกัน ฟังดูน่ารังเกียจนะครับ การรายงานข้อเท็จจริง อย่างถูกต้องและรวดเร็วเป็นหน้าที่และความชอบธรรมของพวกเรานักข่าว หนังสือพิมพ์ต่างหาก”

“เฮอะ คุณจะตัดสินคดีเป็นคนรักความยุติธรรมก็เรื่องของคุณ แต่นั่นหมายความว่า คุณจะทำให้ชานาเอะไม่มีความสุขก็ได้ใช่ไหม ไม่ใช่สิ คุณคิดจะเอาตัวพี่ชายของชานาเอะเข้าคุกอย่างงั้นหรือ”

“เอาตัวพี่ชายของชานาเอะเข้าคุก...?”

“ใช่ ถูกต้อง ฉันเป็นผู้หญิง เพราะงั้นไม่รู้เรื่องกฎหมายอะไรนักหรอก แต่เคยได้ยินมาว่า ในกรณีฆ่าตัวตายด้วยกัน ฝ่ายที่ไม่ตายจะถูกตั้งข้อหาว่าพยายามสนับสนุนการฆ่าตัวตายอะไรสักอย่างนะ”

“วะ วะ...ว่าไงนะ”

“พี่ชายชานาเอะยังไม่ตาย แต่เห็นว่าคุณนายนะไม่รอดแล้ว...”

“ชะ...ชานาเอะ!” ซันตะตะโกนออกมาคำหนึ่ง ก่อนรีบพุ่งไปหาฮีโรชิ และจับชีพจร จริงด้วย ถึงแม้ชีพจรจะอ่อนมาก แต่หัวใจของฮีโรชิยังเต้นอยู่

“ชานาเอะ ทำไมเธอไม่ยอมเรียกหมอมาล่ะ”

“อ้าว ก็เพราะเรื่องที่มาตามพูดไปเมื่อกี้...”

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า ดูเหมือนภรรยาของฉันจะเป็นเหตุให้เรียกหมอมาไม่ได้
สินะ”

“เวรเอ๊ย!”

“โทษที่ ๆ ฉันไม่ได้อยากจะซ้ำเติมนายหรือก แต่มีคำพูดที่ว่า
ในเวลาแบบนี้สามูไรต้องช่วยเหลือกัน ฉันทจะพากรรยาขึ้นรถกลับไปเอง รถ
คันนี้ฉันเป็นคนขับมา เพราะฉะนั้นคงไม่มีใครรู้ว่าภรรยาของฉันออกไปจาก
ที่นี่ ท่าทางสองคนนี้จะกินยาเข้าไป เตี่ยฉันจะช่วยพูดกลบเกลื่อนว่า
ภรรยาของฉันกินยาผิดหรือกินยาเกินขนาดตอนอยู่บ้าน นายพยายามช่วย
พี่ชายของแม่สาวคนนี้เท่าที่จะทำได้ก็แล้วกัน เขาอุตุส่าห์โชคดีที่ยังไม่ถึง
ฆาต”

4.

ชั้นตระรู้สึกว่าตัวเองปราศัยอย่างราบคาบ

พอเห็นชานาเอะผู้มีน้ำตารื้นขอบตามองมาที่ตน ความถูกต้อง
ขอบธรรมของนักข่าวก็เห็นจะกลายเป็นแค่ลมปาก

“คุณคาซามะ ผมแพ้แล้วละครับ คนรักของคุณฉลาดกันทุกคนเลย”

“ขอบใจ”

“แต่...”

“แต่...? อะไรอีก...”

“ผมมีข้อแม่หนึ่งข้อ”

“ข้อแม่แบบไหน”

“พຽ່ງนี้เข้าผมจะไปหาคุณที่บ้าน ตอนนั้นผมขอข่าวด้วยนะครับ”

“ข่าวแบบไหนกัน”

“คุณมิกิโกะ ภรรยาของคาซามะ คิงโงะ ประธานบริษัทอุตสาหกรรม
คาซามะถูกพบเป็นศพเมื่อรุ่งสางวันนี้ ขณะนี้ยังไม่ทราบว่าคุณสังหารหรือ
ฆ่าตัวตาย...”

“เรื่องแบบนั้นมีค่าพอจะเป็นข่าวด้วยรึ”

“อย่าถ่อมตัวสิครับ คุณผู้หญิงคนนี้เป็นถึงคุณนายของประธานบริษัท อุตสาหกรรมคาซามะที่กำลังรุ่งเรือง แกมคนที่ยังจำเหตุการณ์เมื่อสิบปีก่อน ได้ก็น่าจะยังมีอยู่เยอะเลยนะ”

“ว่าไงนะ!” เปลวไฟแห่งความโกรธแค้นพลันปะทุขึ้นมาในดวงตา ของคิงโงะ สายตาของชายทั้งสองปะทะกันอย่างดุเดือดราวกับมีลูกไฟปะทุ ขึ้นมาจากดวงตา มาตามสามคนตกตะลึงกันหายนใจ

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า!” จู่ๆ คิงโงะก็ระเบิดเสียงหัวเราะเย็นชา “นายก็แน่ เหมือนกันนี่...เออละ ฉันยอมเรื่องนั้นก็ได้ พรุ่งนี้ไปหาฉันที่บ้านได้เลย แต่ เอ่อ จะว่าไงดีละ ช่วยเพล่าๆ มือหน้อยก็แล้วกัน”

“เรามีจรรยาบรรณอยู่ครับ เราไม่ใช่หนังสือพิมพ์ชั้นต่ำเสียหน่อย”

“อ้อ นั่นสิ ฟังแล้วค่อยสบายใจหน่อย ทาเอโกะ คิมิโยะ มาซึเอะ พวกเธอก็ได้ยินแล้วนะ มีสื่อคามิตกปากรับคำแล้ว ฉันฉันจะพามิกิโกะ กลับบ้านก่อน พวกเธอช่วยจัดการหน่อยได้มั๊ย”

“รับทราบค่ะ ถ้างั้นรบกวนคุณออกไปก่อนนะคะ ซานาเอะ ห้องข้างๆ ว่างมั๊ย” ทาเอโกะถาม

“ค่ะ เอ่อ ห้องรกหน่อยนะคะ แต่เชิญค่ะ...”

ก่อนออกไปห้องข้างๆ คิงโงะก้าวสวบๆ ไปยืนหน้าโต๊ะ เขาคงรู้สึก คาใจมาตั้งแต่ครู่ก่อน คิงโงะคว้าท่อไปรษณียบัตรเจ้าปัญหามาทั้งท่อกระดาษ คราฟต์ ก่อนจะยัดลงไปใ้ในกระเป่าเสื้อแจ็กเก็ตทันที

ห้องติดกันที่มีขนาดสี่เหลี่ยมคงเป็นห้องนอนของซานาเอะ บนไม้ แผ่นยาวบนผนังสำหรับแขวนขอเกี่ยว และตัวผนังเองก็มีการประดับตกแต่ง สม่กับเป็นห้องของหญิงสาว

ซานาเอะนำเบาะรองนั่งผืนบางมาวางให้สองผืนโดยไม่พูดอะไร ก่อน ทำท่าจะกลับไปอีกห้องหนึ่งอย่างเงิบๆ เช่นเดิม

“เอ่อ เดี่ยวก่อน...” คิงโงะส่งเสียงเรียกตามมาจากข้างหลัง

“ค่ะ...” ซานาเอะก้มหน้าอย่างเขินอาย

“ฉันมีเรื่องอยากถามเธอหน่อย คินนี่เธอมีลางสังหรณ์ว่าจะเกิดเหตุ ใ้ไม่ดีขึ้นหรือเปล่า”

“คะ? เอ่อ เรื่องนั้น...” ซานาเอะผินดวงตาบ่งบอกความพยายามอย่างยั้งยวดไปหาคิงโงะ “เมื่อก็มาตามก็ถามฉันแบบเดียวกัน ตอนนั้นฉันก็ตอบไปชัดเจนแล้วว่าไม่มีลางบอกเหตุอะไรเลย เมื่อเช้านี้พี่ชายของฉันก็ไม่มีท่าที่ผิดปกติ ฉันรู้สึกเหมือนกับว่าเป็นฝันร้ายมากกว่า”

“อ้อ งั้นรี หมายถึงความว่า แม้แต่น้องสาวที่อยู่ด้วยกันอย่างเธอก็ไม่เคยคิดว่าจะเกิดเรื่องแบบนี้ใช่ไหม”

“คะ สมมติว่าพี่ชายของฉันเกิดไปมีความสัมพันธ์แปลก ๆ กับคุณนายเข้าจริง ถึงเมื่อก่อนฉันจะไม่เอะใจ แต่พอมาเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น ถ้ามีอะไรจริง ๆ ฉันคิดว่าตัวเองก็น่าจะนึกอะไรออกบ้างแล้วสิ แต่ไม่มีเลย...ฉันงงไปหมดแล้วคะ...”

“ขอบใจมาก งั้นรบกวนเธอไปช่วยทางโน้นหน่อยนะ”

“ได้ค่ะ” ซานาเอะก้มศีรษะคำนับ ก่อนจะหายเข้าไปในห้องข้าง ๆ อย่างอ่อนเปลี้ย

“คุณคาซามะ ภรรยาของคุณกับพี่ชายของซานาเอะเกี่ยวข้องกับกันยังไงครับ”

“เอ่อ คือ ภรรยาฉันขอให้พี่ชายซานาเอะวาดรูปเหมือนของตัวเองให้ณะ ตอนแรกซานาเอะแนะนำพี่ชายให้หาเอโกะ ทาเอโกะเกรงใจก็เลยให้ลองวาดดูปรากฏว่าพอเห็นภาพ ภรรยาฉันกลับถูกใจมาก เมื่อฤดูใบไม้ผลิที่ผ่านมาก็เลยให้พี่ชายของซานาเอะมาวาดรูปให้ที่บ้านประมาณสามวันครั้ง...อย่างที่ซานาเอะบอกไปเมื่อกี้ ฉันเองไม่คิดเลยว่าจะกลายเป็นแบบนี้...”

ดูเหมือนแม้แต่ชายผู้ได้รับการขนานนามว่าเป็นพอมดแห่งยุคหลังสงครามโลกคนนี้ก็ยิ่งข้องกับเหตุการณ์ครั้งนี้อยู่ วิธีการพูดของเขาดูเหม่อลอยจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

แต่ก็อย่างที่พูดกันว่า มีแต่สามที่ไม่รู้ว่าภรรยาคบชู้ ในตอนนั้นมีลีคามิซันตะ จึงไม่ค่อยใส่ใจกับความเคลือบแคลงของคิงโงะมากนัก ซันตะกลับสงสัยมากกว่าว่าคิงโงะมาที่นี่ได้อย่างไร

“งั้นผมขอถามหน่อยนะครับว่าทำไมคุณถึงมาที่นี่ได้ คุณเองก็ได้รับไปรษณียบัตรแจ้งข่าวแบบเดียวกับที่คุณยึดลงในกระเปาะเมื่อครู่ใช่ไหมครับ”

“ไปรษณียบัตรแจ้งข่าวเธอ...” คิงโงะผู้กำลังคิดเรื่องอื่นอยู่สะดุ้ง
กับคำพูดของซันตะ รีบเลื่อนมือไปจับกระเป่าเสื้อ

“อ้อ นายก็เห็นของนี้ไซหรือเปล่า”

“ครับ ผมว่ามันออกจะแปลก เหมาะที่จะเป็นข่าวอันโอชะของหนังสือ-
พิมพ์มากเลย ฮ่า ฮ่า ฮ่า ผมล้อเล่นแค่นี้ดีกว่า คุณได้รับไปรษณียบัตร
แผ่นนี้จากที่ไหนครับ ผมได้ยินว่าคุณอยู่ในระหว่างเดินทางไปแถวคันไซนี้...”

“ใช่แล้ว ฉันถึงได้รับตอนอยู่ในโรงแรมที่โอซาก้าไงล่ะ”

“เมื่อไหร่ครับ”

“เมื่อเช้า”

“คุณก็เลยรีบกลับมาไซมัย”

“อ้อ ไซ”

“คุณได้ไปแวะที่บ้านหรือเปล่า”

“เปล่า ฉันแค่โทรศัทพ์ไป”

“ก่อนหน้านี้คุณรู้จักบ้านนี้หรือเปล่า”

“เปล่า ไม่รู้จัก แต่ฉันคิดว่าแม่พวกที่อยู่ทางโน้น...” คิงโงะบึ้งคาง
ไปยังห้องติดกัน “น่าจะรู้จัก ก็เลยโทรไป ปรากฏว่าปลายสายบอกว่าทุกคน
ไปอยู่ที่คาสเตโลกันหมด ฉันเลยโทรไปที่คาสเตโล และได้รับคำตอบว่า
ทั้งสามคนออกไปข้างนอกกับซานาเอะ ฉันเดาว่าน่าจะเป็นที่นี้ ก็เลยโทร.
กลับบ้านสั่งให้ค้นรายชื่อเพื่อนที่ภรรยาฉันคบหา โชคดีที่สาวใช้คนหนึ่งเคยถูก
ภรรยาใช้ให้มาที่นี้ ฉันถึงพอรู้ว่าบ้านหลังนี้อยู่ที่ไหน”

“ตอนคุณอ่านไปรษณียบัตรฉบับนี้ คุณนึกถึงการฆ่าตัวตายของคูร์ก
ขึ้นมาทันทีเลยหรือเปล่าครับ”

“ใช่ เพราะข้อความล้อมกรอบไว้ด้วยหมึกดำ แต่นี้ คุณมีสีคามิ”

“ครับ”

“ฉันคิดทันทีว่านี่คือการฆ่าตัวตายด้วยกัน แต่ก็ถูกคิดอีกอย่างขึ้นมา
ด้วย นี่ไม่ใช่การฆ่าตัวตายธรรมดา เบื้องหลังเรื่องนี้ น่าจะต้องมีเงื่อนงำ
ซับซ้อนแฝงอยู่แน่”

“หมายความว่าไงครับ เงื่อนงำซับซ้อน...”

“เรื่องนั้นถ้าพี่ชายของซานาเอะฟื้นขึ้นมา อะไรๆ ก็น่าจะชัดเจนขึ้นบ้าง ช่วยไม่ได้ที่ฉันจะยิ่งรู้สึกแบบนั้นหลังจากได้ฟังที่ซานาเอะพูดเมื่อกี้ ซานาเอะก็บอกไม่ใช่เพราะเธอรู้สึกเหมือนฝันไป มันจะเป็นไปได้ยังไงที่น้องสาวของผู้ชายและสามีของผู้หญิงที่ตัดสินใจฆ่าตัวตายพร้อมกันไม่เอะใจอะไรเลยสักนิดเดียว”

คิงโงะพูดเสียงห้วน นัยน์ตาคู่นั้นแข็งกร้าวราวกับงานกระเบื้องของตะวันตก กลุ่มก้อนของความโกรธแทบปะทุออกจากกันบั้งของดวงตาได้ทุกขณะ ภาพที่เห็นทำให้ฉันตะลึงกับกลิ่นใจโดยไม่รู้ตัว

“คุณคาซามะครับ!” ชันตะตะโกน แต่ก็ลูกลี้ลุกลนหรีเสียง “ถ้าฉันคิดว่านี่อาจเป็นการจัดฉากให้ดูเหมือนฆ่าตัวตายด้วยกันหรือครับ...”

แต่ก่อนที่คิงโงะจะตอบ ทาเอโกะก็ส่งเสียงมาจากนอกประตูบานเลื่อน “ขอโทษที่ให้รอนานนะคะ ปะป้า เตรียมเสร็จแล้วค่ะ...”